فکرمې سندره شوه

ژوند له يې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

محمدالياس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر مې سندره شوه

محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق دَ شاعر سره خوندي دي

دَ کتاب نوم ـــــ فکر مې سندره شوه
ليکونکے ـــــ محمد الياس
موبائل ـــــ 03462860464
اي مېل ـــــ milyaskhan37@gmail.com
تعليم ـــــ ماسټر ميرينر
پېشه ـــــ جهاز راني
استوګنه ـــــ طوطه کان ملاکنډ
چاپ کال ـــــ ۲۰۲۳
شمېر ـــــ ۵۰۰
چاپ خانه ـــــ اعراف پرنټرز محله جنګي پېښور
کمپوزر ـــــ رضوان الله مومند
۰۳۴۰-۹۴۹۷۲۸۰
ټائټل ـــــ سجاد روغانے
بيعه ـــــ ۵۰۰ روپۍ

د ليکوال چاپ کتابونه
شورمې د قلم په ژبه راوله
د رڼا رنګونه

د موندلو درک:
❖ طوطه کان ملاکنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د ښاغلي رحمت شاه سائل په نوم

محمد الياس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرلیک

شاعري یوداسي فن دے چې انسان په کښې د معاشرے د اصلاح سره سره د خپل ژونداو چاپیرچل د مختلف حالاتو , واقعاتو, احساساتو, خواهشاتو او جذباتو د څلا اظهار په دومره اثرناکه او جادوناکه ډول سره کړے وي چې قلم ورته د لیک په ارمان شي۔

دغسې زما قلم هم زما د ژوند د مختلفو حالاتو , واقعاتو خواهشاتو, احساساتو او جذباتو د ظاهرولو او د خپل ضمیر د اواز پورته کولو په لړ کښې د شعورد دریاب نه د لاشعور سمندر ته قدم کوز کړے دے کوم چې ستاسو د وړاندې دے۔

هسې خو ما د دغې سمندریز خیالونو د احساس د ښکاره کولو خپل پوره پوره کوشش کړے دے، خو بیا هم که څۀ کمے کوزے په کښې راغلے وي نو زۀ د هغې بخښنه غواړم، ځکه چې انسان د خپله وسه پورې پړ وي او ما خپل پوره وس کړے دے ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل دغه کتاب کښې ما هغه پخوانۍ د هلکوالۍ غزلې او نظمونه هم چاپ کړي دي کوم چې ما په اولني دوو کتابونو کښې په دې وجه نه وې چاپ کړي چې ګڼې د اولس د پاره پکښې څه خاص پیغام نشته - خودا ځل چې مې پوره پنځلس شل کاله پس بیا اولوسته نو په دریم کتاب کښې مې د شاملولو فیصله اوکړه ځکه چې ما پکښې د اولس د پاره څه نه څه پیغام اولیدو

زه هیله لرم چې زما دغه زیار به یو خوا د پښتون اولس د فکر ترجماني اوکړي نو بل خوا به د پښتو ادب جولۍ هم څه نه څه فراخه کړي.

پاتې شوه دا خبره چې زما دا کتاب څومره معیاري دې نو په دغه اړه زۀ د خپل لیک د ښه او بد اړخونو ښکاره کولو ذمه واري په ګرانو لوستونکو باندې پرېږدم ، چې هغوي څۀ فېصله کوي،

د الله په امان۔

ستاسو د رائې په انتظار
محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

دواړه یو ځائے مې په زړهٔ کښې رازرغون شوه
اوس علاج به مې د غم که د مستۍ کړم

د حجاز د تلو اسباب هم راله جوړ کړه
چې مئین دې په دا هسې رنګ هستۍ کړم

قطعه

عملونه ئې تباه شي برباد راشي
چې د چا په قول وفعل کښې تضاد راشي

د حیا نه مې تندے سجده کښې پریوځي
چې په نیمو نیمو شپو کښې دې یاد راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې ننګه دې بې پته بې هنره شوه
څکه راګوزار مې د نظره شوه

ژوند له ئې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

ښکارې په وعدو خپله ستومانه ده
بانې کوې اوس نه راځې منکره شوه

زۀ به ئې لاهور په شوندو ښکل کړمه
دوې که زما ځار د پېښوره شوه

زۀ هم پسې داسې لېونے يمه
دا چې خنګ زما پسې اوتره شوه

څکه هر سړے پرې ساندې سور کوې
ښکارې د الیاس! شان بې ضرره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داجي

اللّه ته درله سوال کوؤم بلها عمر دې ډیر شه
هر ځائې په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

امن له په صلح کښې
هم راسره جنګ کښې ئې
ژوند ځکه اسان ښکاري
ته راسره څنګ کښې ئې

نصیب دې شه سیالۍ دا د خندا عمر دې ډیر شه
هر ځائې په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

هر ځائې کښې وینمه ځما د پاره
ځانله دې بیا بیا شر اخستې داجي
په بوډاوالي کښې دې هم په اوګو
زمونږه غم په سر اخستې داجي

اخیر دې هم خائیسته شه په دنیا عمر دې ډیر شه
هر ځائې په تا ډاډه یمه بابا عمر دې ډیر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ښه ژوندون سوالونه کوے
ته چې دعا د خدائ په در غواړے
تخت د سلیمان تري راله اوغواړے
هم تري راله بخت د سکندر غواړے

په ژوند رانه خوشحاله شه رضا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

زه چې ورړوکے ووم پیسے مي غوښتے
ستا نه په لار کور او کوڅے مي غوښتے
الیاس رالوي شومه ځلمے شومه اوس
ګني لا نور به څه قیصے مي غوښتے

اللّٰه دي درله توان درکړي ربښتیا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

هائیکو

څو ځله مات شوے د وطن آئینه
اللّٰه دي نه کړي چي چوري چوري شے
غتهان غتهان در پکښي ځان ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ قرار زمونږه ,,, د زړګي سر ورانوي
ظالمه ولي راله ,,, ته پیښور ورانوي

په یو حالت کښي ,,, دي هم خوښ نۀ یمه
زما کافره حجره ,,, مشرک ممبر ورانوي

د دې نه ښه ده ,,, چي کعبه ورانه کړې
د بې اسرې خوښندو ,,, زړۀ او ځیګر ورانوي

اوس جوړوي به ,,, مرغۍ جالې چرته
زما په خاوره چینار ,,, زمونږ نختر ورانوي

په څومره ډلو کښي دي ,,, دا مونږه اوویشلو
د الیاس ! قام قبیله ,,, ښه په هنر ورانوي

یادګیرنه ..

د پیښور په پولیس لائن کښې د بمي دهماکې د خبر په اورېدو
۳۱ جنوري ۲۰۲۳ مدینه منوره سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوي کال سحره

زړه مې باغ باغ کړه په سیالۍ راوړه   د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه   د نوي کال سحره

زخمي زخمي پر هر پر هر به نه ئې
مونږ که راوینښ شو در په در به نه ئې
زما په سر به کاروبار شوے وي
ته به راغلے خو ته خبر به نه ئې
ته که د امن نه بغیر راغلے
د نوي کال نوے سحر به نه ئې

د امن ناوي په ډولۍ راوړه   د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه   د نوي کال سحره

په هر اړخ او په هر لور غواړم
سوال درنه نه کوؤم په زور غواړم
غم دي د ځان سره سمبال کړه واوره
زه درنه دا ځل تنګ تکور غواړم
نور ارمانونه مي په زړه کښې نشته
پښتانه سیال په کلي کور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ارمان راله ډالۍ راوړه　　د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه　　د نوي کال سحره

دا څو نیمګړي حسرتونه زما
پوره کړه دا ځل ارمانونه زما
نوري د غم پټۍ پري نه ایږدمه
ښه دي برڅیره دا زخمونه زما
الیاس امید د خوشحالۍ لرمه
وائې رنګین کړه ماښامونه زما

ډکه د ګلو نه ژولۍ راوړه　　د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه　　د نوي کال سحره

قطعه

تـبـره ازغـي بـه دې بـد زخـمـي کـړي
د ګـلاب څـانـګـې تـه تـوپ څـۀ لـه وهـې
ګـونـګـتـه غـلـے کنبـېـنـه نـۀ رسـېـږې
د اوښ غـړانـګـې تـه تـوپ څـه لـه وهـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منزل ته رسېدو له قافله چې جوړېده
نیمه کښې ترې پاتې شو قیصه چې جوړېده

خان جې به مخوریز لره کارونه مخکښې اوکړه
سرکاره په پیسو به دې کوځه چې جوړېده

ژړا په دغې راغله چې د کور خلق پکښې وو
زما د قام د قتل منصوبه چې جوړېده

قرباني دي عبث لاړله ظالمه نیت دې بد وو
د غټ اختر په غوښو کښې حصه چې جوړېده

هاغه ننګیالي یاران مي نشته دے ملګرو
محفل کښې به زما پرې دبدبه چې جوړېده

تا امن یادولو نو ستا سوچ پکښې سنګسار شو
الیاسه! د فکرونو تماشه چې جوړېده

۱۱جنوري ۲۰۲۳--- دمام سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـکون وي او قـرار پـه ښـار کښـې ګرځمـه
زه چـې د سـرکار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

دا ئـې جـوړې فـيض د عقيـدت د ے چـې
ملنـګ ئـې زه سـردار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

مـور رالـه پـه سـر لاسـونه ايښـي دي
زۀ چـې دا ګلـزار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

خـدا ے رابانـدې دومـره مهربانـه د ے
پـلار سـره د يـار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

ښـکارې د واپـس تلـو ورځ ئـې راغللـه
اليـاس! چـې ئـې بيمـار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

مدينه منوره فروري ۲۰۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځائے په ځائے يې زيان داسې راکړے دے
زلفو يې زندان داسې راکړے دے

زه ئې د اولس د زړۀ سلطان کړمه
خوي راله يزدان داسې راکړے دے

کټ کښې چرته کوزه سر ته نۀ کښېنم
خلقو راله شان داسې راکړے دے

مونږ ته ئې د ژوند لاره ښودلې ده
خداے راله جانان داسې راکړے دے

تندر د غريب په کور راوارتوي
بخت راله اسمان داسي راکړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا نــه بغېرژونــد کـښــې د بــل چــا نــه شـــے
قســـم يـــې پـــه قـــران داســـي راکـــړے دے

هر ځـــا ے کښــې د امـــن ســـره يـــاد شـــومه
ژونـــد رالـــه تـــاوان داســـې راکـــړے دے

چاتـــه مـــي مغـــروره ســـر راټيـــټ نـــۀ کـــړو
خـــدا ے رالـــه ايمـــان داســـي راکـــړے دے

اليـــاس! دوخـــت جـــابر تـــه نېـــغ ولاړ يمـــه
فکـــر رالـــه تـــوان داســـې راکـــړے دے

هائيکو

نـــه پـــري د پاســـه د بنګـــړو بـــه راځـــي
نـــه بـــه ســـل پـــوري شـــي پـــه تـــا لا ليـــه
د خپـــل ښـــادر ســـره چـــي خـــپې غـــزوے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مال زما هم سر زما ,,, ځار شئ تر دلبر زما
ځار شئ تر دلبر زما ,,, مال زما هم سر زما

څم چې ئې دیدن وکړم ,,, ډېر راته یاد شوے دے
ډېر راته یاد شوے دے ,,, هغه د زړۀ سر زما

بوسې به درنه واخلمه ,,, زړۀ مې درته شوے دے
راشه په خندا خندا ,,, خواله ته لړ زر زما

مۀ ږده پرې مرهم راله ,,, پرېږده چې بنۀ اوسوزي
پرېږده چې بنۀ اوسوزي ,,, زخم او پرهر زما

لر زما هم بر زما ,,, الیاس وایمه بناد دي وي
الیاس وایمه بناد دي وي ,,, لر زما هم بر زما

روټرډیم - هالینډ ۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سترګو کښې مې سترګو ته مو سېږه چې راځې
په زړۀ مې لکه غشے ورخښېږه چې راځې

زۀ په هر قدم لکه پتنګ به درنه زار شمه
ته لکه د شمعې شان بلېږه چې راځې

ستا د ښائېست غټه نخښه دا ده پښتنې
ناز کوه ادا کوه شرمېږه چې راځې

زۀ به مې پرې زړۀ له تکورونه ورکؤم
ته راته د ورایه نه خندېږه چې راځې

پرېږده چې اورونه ئې په زړۀ بل شي نور
رقیب ته مې په لاره کښې ځلېږه چې راځې

لا خو وړه ئې د چا شک دربانديې نۀ راځي
په لاره کښې حېرانه مۀ ودرېږه چې راځې

الیاس غوندې کافر ته ئې د ایمان لاره ښودلې ده
په حسن دې غرور کوه نازېږه چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق او باطل

باطل ته باطل وایم که باطل وي
حق ته حق وئیلے نۀ شم په ناحقه

په حقه که باطل وي باطل نشۀ دے
حق ته مۀ وایه باطل ورک شې احمقه

زندګي او بندګي

دومره راته پته ده سجدې ورته کول دي خو
نور ترې خبر نۀ یم بندګي څه ده؟

مینه ده وفا ده که جفا ده تش دردونه وي
لږ مې ترې خبر کړه زندګي څه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته په سرو شونډو کښې بېګا ربه
غلے موسېدلے وو اشنا ربه

هغه طبیب یارمې هم قاتل شولو
جوړ مې شۀ پخپله مسیحا ربه

ولې دې د مینې لېونے کړمه
خلق راپسې کوي خندا ربه

دا د دنیاګۍ مینې نیمګړې وي
زۀ به یادؤمه صرف تا ربه

واړه د دنیا خدایان هېر کړمه
په ژبه چې مې راشي الا لله ربه

سترګې که فرعوني مې اشنا لري
زړۀ مې ورته کړے د موسيٰ ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبر چې د دې نړۍ نه ورک کړمه
ستړګې مې همېش لرې بېنا ربه

ما هم د غني د خیال ملګرے کړې
اے د ستر رحمان او لوړ حمزهٰ ربه

ژوند کښې راله نور او رڼا راوله
اے د تورې شپې او سپین سبا ربه

څوک چې بل له تاسره شریک ګڼي
کېږي پرې قسم دے چې غزا ربه

لږ مقام دې خپل الیاس ته هم ورکړه
اے د لوئے الیاس د لوئے عیسي ربه

مډګاسکر۔ ایسټ افریقه ۲۷ مارچ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګے مې پســـې چوي خدايه چې ښــکلي نۀ راځي
نــو ولــې نـۀ راځـي مـحـفـل تـه ولـې نـۀ راځـي

پـه حجره جومـات مې يـاد کړې نور بـه څـه وايم
رقـيـبـه مـالـه بـل شـــانـې کـنـځـلـې نـۀ راځـي

رنګونه ئې اشــنا ســتا د رخســار چرته ليدلي وو
دا ځکـه خو ســپرلے د خونـد پـه کلي نـۀ راځي

د ميـنـې لـېـونـي بـه ورتـه ښـنـګ وايـو مـلـګـرو
خـوارۀ وارۀ پـه لار چې ځـنـګـېـدلـي نـه راځـي

رېـبـاره دروغ مـۀ وايـه رښـــتـيـا خـبـره وکـړه
لږ شــور ئې د بنګرو وي دومره غلي نـۀ راځي

راځـه چې د قـاتـل اشـــنـا کوڅې لره دې بوځم
الـيـاســـه کـه دې ذهـن تـه غـزلـې نـۀ راځـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یـو خـوا خـنـدا بـل خـوا خـفـګـان ویـنـمـه
پـه یـو زړګـي کښـــې دوه خـوبـان ویـنـمـه

ســتا په خندا کښــې ســتا نه ورک شــو مه زۀ
اوس چـې تـا ګـورمـه نـو ځـان ویـنـمـه

نـظـر د مـیـنـې رالـه مـیـنـې تـېـز کـړو
پـه یوه لـحظـه کښــې درســت جهـان وینمه

ولــې تــپــوس کــوې زمــا د ســـتـرګـو
چـې آئـیـنـې تـه دې حـېـران ویـنـمـه

قـاصـــد مـې د ورایـه هســـې نۀ خـوښــیـږي
الـیـاس پـکښـــې نـخښـــې د جـانـان ویـنـمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـرتـه غــزل چـرتـه نـغـمـه بـه شـــمـه
مـخـامـخ مـۀ ګــوره لـمـبـه بـه شـــمـه

چـې راتــه ګــورې نــو پــټ پــټ ګــوره
چـرتـه ســـپـرلـے چـرتـه وږمـه بـه شـــمـه

تــاؤ دې نــظــر لــه دومــره مــۀ ورکــوه
چـرتـه بـې خـود چـرتـه نشـــه بـه شـــمـه

تــه کــه راګــورې نــو راګــوره اشـــنـا
زۀ کــه درګــورمــه اودۀ بــه شــمــه

زۀ خـو بـس ســـتـا د وجـې زۀ يـادېـږم
کـه تـه رانـغـلـې وایـه څـه بـه شـــمـه

د زړګـي رنـځ مـې هســـې نـۀ رغـيـږي
کـه تـا لـرې وخـانـدلـه ښـــۀ بـه شـــمـه

الـيـاســـه دا رنـګـې اشـــعـار مـۀ لـيـکـه
چـرتـه ســـائـل چـرتـه حـمـزهٰ بـه شـــمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشــه چې ټکور شــې په ما ګرانه تهٔ به چرته ئې
خوږ زړهٔ مې ســلګۍ وهي جانانه ته به چرته ئې

ســتا د ســپین رخســار هغه لمبه مې یاده شوې ده
یـه د نـور بـخـرې مـاهـتـابـانـه تـه بـه چـرتـه ئې

ځنګ به د هجران شپو کښې خندا د وصال ګورمه
هر خواتـه غمـاز دے یـه درمـانـه تـه بـه چـرتـه ئې

ســتا نه ښــکلے نهٔ ګڼمه دا د ښــکلاګانو ښــار
دېر راتــه یـاد بږې طـوطـه کـانـه تـه بـه چـرتـه ئې

ســتا د یاد په کلې کښــې مې فکر رازلمے شــولو
ســوچ مې غزل خوان شــولو ارمانه ته به چرته ئې

هســې هم ګلشــن مې د امېد تـالـه والـه شــولو
بـنـدې مې کړه درځم درلـه زنـدانـه تـه بـه چـرتـه ئې

الیـاس! درنـه خپـل حق غواړي ســوال نـهٔ کوي
ســپرلے دې رانه وړے دے خزانه ته به چرته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حســـن لېوني تــه ئې بــار بـار ســـوچونو وړے يم
بيا نرګســــي ســـترګو ته د يار ســـوچونو وړے يم

تــه خو خبر خزانــه د ازغـو نــه بغېر نـۀ راځې
زۀ دې تــګ راتــګ تــه بهــار ســـوچونو وړے يم

نـۀ خـاندي بس يـه ملګرو نور دې مـاتـه خـاندي
لا ئې غرغنډو تـه د رخســـــار ســـوچونو وړے يم

تـۀ راتـه ســـاقي ګورے جامونـه چرتـه رانۀ کړې
لا د مســـتو ســـترګو د خمار ســـوچونو وړے يم

ټوپـک او قلم دواړه مې خواږه خواږه ملګري دي
ناست يمه شولګره کښې د ښکار سوچونووړے يم

چغې د الياس د پرهرونو بـه ســـر ږږي ځنـګ
پېغلې ولولو تــه د نګـار ســـو چونو وړے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستر ګه د سبا په توره شپه کښې ځلېدلې ده
یا چرته لیلیٰ راته د بامه خندېدلې ده

څنګه به د بل غیږې له ځي که پښتنه وي
ټول عمر زما سره ملګرو اوسېدلې ده

ښکاري چې زمونږ کلي ته بیرته راراوانه ده
نن مې په سحر کښې ګسه ستر ګه رپېدلې ده

ځې چې د وطن ناوې په سرۀ ډولۍ کښې راولو
نن مې غیرتي وینه په تن کښې جوشېدلې ده

ما ته خو ئې پټ پټونې اوسه پورې یاد دے
ستر ګو ته مې نۀ ګورې زما نه شرمېدلې ده

خپل مې کړه جانانه زۀ خوستا هغه الیاس یمه
دا چغه مې هر ځائے کښې د زړه نه راختلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دواړه په یو ځائے وے ډېر به ښۀ وے نو
بس خو چې یو تۀ وے او یو زۀ وے نو

نۀ به دا دردونه وو او نۀ به دا غمونه وو
چرته ورکوتوالي کښې چې مړه وے نو

ولې به مې خله کښې ستا خائیست ته اوبۀ نۀ راتلې
تۀ د امرسې نه هم خوږه وے نو

بیا به درته نۀ ګورمه خبر دے خو
مړه که په دې باندې خفه وے نو

یه رقیبه چرته وې قاتل اشنا راغلے وو
تا به هم لیدلے وو خو نۀ وې نو

هسې نور نازونه اداګانې راته مۀ کوه
ما وې زړۀ درکومه خو وړه وې نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يـا جوړې رقيـب دې چرتـه لاره کښــې رټلې وۀ
يـا دې چـرتـه ښــلــي وو چـې ســره وې نـو

نـۀ راتلمـه ځکـه دې اشــنـا ديـدن لـه نـۀ راتلم
تـۀ مـې پـه خـيـالـونـو کښــې پـرتـه وې نـو

خـېـر د ے کـه ګـونـګـے شــم پـروا نشــتـه د ے
بس چې ســترګو کښــې کـاتـه و ے نو

مـا بـه هم د خلقو نـه پـه غلا بـانـدې دروکتـل
تــۀ چــې بــه زمــا پــه تــمــاشــه وې نــو

ما لکه پتنګ به دې طواف د ســپين رخســار کوۀ
تـۀ چـې بـه د شــمـعې شــان لـمـبـه وې نـو

بيا به د الياس په زړۀ کښــې يره د بېلتون نۀ وه
بـس چـې زمـونږ داســې تـلـه راتـلـه و ے نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه ثبوت ئې کړه لوخړې نۀ دي
کومې خبرې مې ستا وړې نۀ دي

چې لېوني هم په کښې ځائے نۀ مومي
دغه صحرا نۀ ده دا ښارې نۀ دي

دا خو زما د زړۀ لوګي دي اشنا
په چاپېرچل ماحول کښې لړې نۀ دي

بې د منته رضا کيږي چرته
لا مې جرګې وربانديې کړي نۀ دي

بيا رقيبان ولې په ما خبروے
چې ارادې دې راته خړې نۀ دي

چې ستا په نوم ئې قربان کړے دے سر
ژوندي دې خدائےګو هغه مړي نۀ دي

الياسه منډه خېر خبر ئي واخله
لا دې د ښو تنهاکې سترې نۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره دا مې د زړګي خوښه وه
ستا د نظر ئې سادګي خوښه وه

نن چې په کلي د ببلتون غږ شو
دغه به ګرانه د مرګې خوښه وه

کلې پرېږدمه چرته ځمه درنه
جانانه ستا هم بې ننګي خوښه وه

چې ستا په در کښې مې سوالونه کول
زما دا خپله ملنګي خوښه وه

د اشنا مخ ته دې سجدې ونهٔ کړې
الیاسه څنګ دې بندګي خوښه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر وختې مستي غواړمه خوند غواړم
زه لیونے شوے یمه ژوند غواړم

لږ شاني د امن ننداره له ځم
لږ په پرهرونو مې پیوند غواړم

زه په خپله خاوره هر پښتون لره
فکرونه د ملالې د میوند غواړم

جنګ مې د مرګي کور ته راغلے دے
زه په خوب اوده ولې مړوند غواړم

خود سره زړه د بل خبري نه مني
دا ځکه د خپله ځانه پند غواړم

الیاس له چې په فکر لګوي بندیز
دا ظالم جابر په قید کښې بند غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داغ د تهمت چې مې د مینې په لمن پاتې شو
د زړهٔ ارمان مې ارمانونو ته غمژن پاتې شو

تا خو وخکے قدرې لړ ؤرپوو نهٔ دې وکړه
زما معصوم معصوم ارمان په زړهٔ دفن پاتې شو

ستا د جبین د مسکي خال په نندارہ وو مهٔ زهٔ
د فکر تال مې په خیالونو کښې وېرژن پاتې شو

د ژوند اوږدې ترخې لمحې به مې تېرېږي څنګه
وړوکے خیال که مې بغېر ستا د دیدن پاتې شو

خلق په مینه کښې سرونه صدقې ګرځوي
الیاسه ستا نه په کښې کلے کور وطن پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دیدن تـږې دې جـانـانـه پـه کـتـو مـړوه
مـا پـه راتـګ دې د وصــال پـه شـوګیرو مړوه

لږ مې نږدې کړه ځـا نتـه مینـه بې تو لې را کړه
ســاه رانه خېژي مـا د شـونډو پـه بوسـو مړوه

زۀ ئې قسـم دے پـه دې نۀ یمه که هر څنګه وي
جام مې نسـکور کړو ما د سترګو پـه کاسـو مړوه

پخوا به ستا پـه ګودر ناسـتې ما له ژوند راکوو
اوس مې پـه شـړنګ ګلې بې شـانه د بنګرو مړوه

پـه الاهو کنبـې دلاسـه نۀ شـو زړګے د الیاس
لکـه مـاشـوم ئې د دیوانو پـه قیصـو مړوه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

ماتې د خوږ زړګي نغمې مې نۀ کړې
ګل مې کړه ګل مې کړه سپرلے مې نۀ کړې
اسره مې هر ځائے کښې په تا کړې ده
چاته په ژوند کښې بې اسرې مې نۀ کړې

دعا

خدايه دا سې لېوم ے خمار مې ګډ کړې په ژوندون کښې
چې نۀ زۀ د چا غماز شم نۀ مې بل سړے غماز شي
دا ارمان که مې پوره شو نو قسم د ے لويه خدايه
هر پرهر به مې سپرلے شي هره چغه به مې ساز شي

سپرلي

يا خو دا ټول چمن رنګين کړه راله
يا خو مې زخم له دردونه راوړه
سپرليه تش دې راتله نۀ منمه
جولۍ دې ډکه د ګلونو راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کـلـه مـې ژونـد شـــي کـلـه دار مـلـګـرو
د یـــار د زلـــفـــو هـــر یـــو تـــار مـــلـــګـــرو

چـــې راتـــه ګـــوري او زاریـــږي رانـــه
وېـمـه چـې زار شـــمـه تـرې زار مـلـګـرو

لـږ تـرې پـوښـــتـنـه د اشـــنـا کـوؤمـه
اوګـورئ څـه شـــولـو رېـبـار مـلـګـرو

پـردو نـه ولـې ګـيـلـه مـنـد شـــمـه زهٔ
خـپـل مـې ازغـي شـــولـه د لار مـلـګـرو

تـاب مـې نـظـر کـښـــې د کـتـو نشـــتـه
لـمـبـې ئـې خـېـژې لـه رخـســار مـلـګـرو

صـــفـا انـکـار دې راتـه وکـړي اشـــنـا
خـبـر دے کـه نـهٔ کـوي اقـرار مـلـګـرو

الـيـاس بـه ولـې اوښـــکـې نـهٔ څـڅـؤم
بـيـا ئـې پـه زړهٔ وریـږي یـار مـلـګـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند کښې مې سيالۍ لره مسکا ته ورځې شمارمه
د چا په انتظار يم دا زه چا ته ورځې شمارمه

ژوند خو د ترخو نه بغېر هيڅ په ما پېرزو نۀ کړه
مرګه زر رادرومه زۀ خو تا ته ورځې شمارمه

زېرے د راتلو پرې چا د ښکلي جانان کړے دے
سترګو له خوب نۀ ورځي اشنا ته ورځې شمارمه

رنګونه ستا د شوخ رخسار ترې ځم راټولؤمه
ښکلي سپين سحر نوي سبا ته ورځې شمارمه

هسې د الياس په لېونۍ مينه شکمنه ئې
ستا د در ملنګ يم صرف تا ته ورځې شمارمه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګے چې په هر لور شومه زۀ
بیرته نغمه شوم بیرته شور شومه زۀ

ستا مسیحا نظر مې ونۀ لیدو
د خپل پرهر په چغو سور شومه زۀ

د لېونتوب جامې مې وشلولې
نۀ د صحرا شوم نۀ د کور شومه زۀ

د مینې لاره رانه ورکه شوله
ستا د تهمت په تکو تور شومه زۀ

څمه مانې د ستمګرو سېزم
خدایه لمبه شومه سور اور شومه زۀ

ستا د ښائست ګلان به وخاندؤم
لکه سپرلے په وطن خور شومه زۀ

ستا د عرفان په مطلب پوهه شومه
چې دې په در ربه نسکور شومه زۀ

د خپل الیاس قدر مې ونۀ کړلو
خپلې پښتو ته مې پېغور شومه زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سلګۍ مې زړۀ کښې په درزا شوې یاره څه دې وئیل
ښـۀ ده په خپله چې رضـا شـوې یاره څۀ د ې وئیل

ما وې بهانه به جوړوې چرته رخصـت به اخلې
نظر دې ټیټ کړو په خندا شـوې یاره څۀ دې وئیل

د حیرت کرښې دې په مخ باندې خورې غوندې وې
چې آئینې تـه پـه ځلا شــوې یـاره څـۀ دې وئـیل

پـرهـر مـې وازه خـولـه ازغـو تـه د خزان ژړلـه
د ګـل پـه ژبـه چې ګویـا شــوې یـاره څـه دې وئـیل

سـتا اشـارو باندې زۀ نۀ پوهېدم سـاده وومه زۀ
قدم دې ونختو په شـا شـوې یاره څۀ دې وئیل

تـا بـه دروغ دروغ ګـڼـلـې د الـیـاس خـبـرې
وعدې د مینې مو رښـتیا شـوې یاره څه دې وئیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ نـه اه مـې بـې قـراره اوځـي
چـې ســتـا یـادونـه تـرې دلـداره اوځـي

تـا پسـې ځـم بـه پـه دې دشـتـو دشـتـو
خـبـر دے کـه سـاه رانـه پـه لاره اوځـي

تـۀ چـې رانـۀ شـې پـه مـا ګـرانـه اشـنـا
اوښـکـې د سـتـرګـو مـې بـې واره اوځـي

کـه پـه خـنـدا شـوې پـه مـحـفـل کښـې راتـه
دا رقـیـبـان بـه تـول د قـاره اوځـي

داسـې سـتـا نـوم زمـا پـه خـولـه راشـي
لـکـه نـغـمـه چـې د سـتـاره اوځـي

ژړېـږه مـۀ ګـلـه زمـا د سـتـرګـو
هسـې نـۀ اوښـکـه ګـنـاه ګـاره اوځـي

چـې خـلـق اووائـي د چـا بـه ئـې تـۀ
نـوم سـتـا د خـولـې مـې بـې اخـتـیـاره اوځـي

الـیـاسـه ورشـه نـن جـرګـه پـرې وکـړه
چـرتـه پـه زړۀ کښـې کـه ئـې لاره اوځـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ستا په مینه کښې رسوا به شمه
چرته جانانه په ژړا به شمه

تر څو چې یاره د خپل ځان نهٔ یم
تر هغې مهٔ وایه چې ستا به شمه

تهٔ خو رانهٔ غلې بې پښتو وختې
خېر دے پښتون یمه زهٔ رابه شمه

که تهٔ راځې بابا کښې سوال کوې نو
زهٔ منجور د پیر بابا به شمه

د هر چا مخکښې راته مهٔ قارېږه
یاره د خلقو د خندا به شمه

الیاسه جرګې ورپسي بیا ولېږه
پرون ئې وئیلي چې پخلا به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساقي دې روند شي مېخانه دې نۀ وي
سترګې راواړوه نشه دې نۀ وي

اشنا رقیب که دې ډېر ولمسوي
بد خو به نۀ کوې که ښۀ دې نۀ وي

وروکے نۀ یم چې دهوکه به مې کړې
نظر دې ټیټ ساته که زړۀ دې نۀ وي

چې مرور اشنا پخلا پرې نۀ شي
ژړا دې ورکه شي نغمه دې نۀ وي

تاته سجدې د تصور مزه کړي
کعبه دې نۀ وي بت خانه دې نۀ وي

الیاس پرې زړۀ ټکورؤمه ګلې
لږه ترخۀ شۀ که خوارۀ دې نۀ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګې چې په ګوګل کښې مې حېران راسره وۀ
تصوير د مستو سترګو د جانان راسره وۀ

جرګې ئې راله واړه نا امېده وې لېګلې
دا ښۀ ده چې په لاسو کښې قرآن راسره وۀ

دا ستا چې ارداه د تلو ئې دومره زر بدله کړه
فطرت مې ملګرتيا وکړه باران راسره وۀ

والله ګنې زمانه په ژوندون د هېرېدو نۀ دے
هر ځائې رقيب غماز وۀ هر شېطان راسره وۀ

شهرت دې د ښائست ګلابه هسې نۀ منې
ستا غم کښې ژړېدلے ټول جهان راسره وۀ

الياس به ترې نۀ زار کړمه ژوبل مينه د زړۀ
ملګرو که ملګرے مهربان راسره وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خـوب ويـنـم اشـــنـا خـوبـونـه نـۀ ويـنـې
مـا پــه شـــان زمـا خـوبـونـه نـۀ ويـنـې

زۀ ورپســـې لاړمـــه مــجـنــون شـــومــه
تــه لا د لــيـلـي خــوبـونـه نـۀ ويـنـې

پــاخــه لــېــونــيــه اوس ئــې پــرېــږدوه
تــه بــه ئې لا ســبـا خـوبـونـه نـۀ ويـنـې

څـنـګـه بـه د ژونـد دا ســـتـړې لار وهـې
تــه چـې د اشـــنـا خـوبـونـه نـۀ ويـنـې

هســې پــه دروغـو کښــې ژونـد تـېـر نـۀ کړې
الـيـاســه کـه رښـــتـيـا خـوبـونـه نـۀ ويـنـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

کوي نن تاته د خوارانو ګیلې
زما قلم د غریبانو ګیلې

په وربې خپته در په در ګرځو
وائي تر څو به مونږ نهر ګرځو

راکړه سپرلے مونږ له خزان دې واخله
واخله د غم نه ډک جهان دې واخله

چې په کښې ښځه په خوشحالۍ تېر کړو
دوه ورځې ژوند مونږ په سیالۍ تېر کړو

چې په کښې مینه د دلدار وکړو
هم په کښې ستا ذکر اذکار وکړو

نو خدایه ژوندون راله لږ نور راکړه
کمزورو متو له مې زور راکړه

پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټون (ازاد نظم)

په لټون ئې ګرځېدمه
خلقو وې راته چې نشته
ما وې شته دے شته دے شته دے
خلقو وې راته چې نشته
ما وې خبر دے بس که نشته
خو دا زړۀ مې راته وائي
څه خو شته دے څه خو شته دے
که څۀ نۀ وے بیا به نۀ وے
دا د شته او نشت خبرې
خلقو وې که شته نو څنګ دے
ما وې نور ښکلا او رنګ دے

انجام

رو اخله قدم ګرانه مقام دې تورې خاورې دے
دومره غرور مۀ کوه انجام دې تورې خاورې دے
ورشه لږ په در کښې ئې په چغو چغو وژاړه
صبر توربانه ګل اندام دې تورې خاورې دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو

یـا بـه د ګریوان دا څو تـارونـه پســـې وشـــلؤم
یـا بـه مـات زړګي لـه د فکرونو جـامې جوړې کړو

نور دا د وطن بوټي لغړ ســوغړ لیـدے نـۀ شـــم
څۀ چې دې وطن لـه د ګلونو جـامې جوړې کړو

اختر

په خاوره پښتنه چې مي د امن څادر خور کړمه
دومره زور مې نشـــتـه دے زۀ پـه اختر څـۀ کووم

زۀ یـو لـېونـے شـــان مســـافر یـمـه مـا مـۀ چـېړئ
کلے کور مې نشته دے زۀ په اختر څۀ کووم

کراچۍ کښې د اختر په شپه ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې لاهو دې کرم د مينې په درياب کښې
ولې مخ دې رانه پټ کړو په حجاب کښې

ځم چرته صحرا کښې ځانله ښکلې اشنا ګورم
ته ورځه ناصحه ګوره ئې کتاب کښې

يو اميد په زړۀ د خپل ارمان لرمه
دا چې اورم د شباب نغمې رباب کښې

خدايه ولې مې سپرلې درنه غوښتلو
نزاکت نه وۀ ازغي وو په ګلاب کښې

د پټکي خاوند به نۀ شي اسان نۀ دے
خر که اودروے هزار ځله محراب کښې

د جانان د در دربان مې کړه خالقه
نور خيالي تصوير ليدے نۀ شم سراب کښې

د سيالۍ راحت ژوندون مې په نصيب کړې
الياس نۀ شم سوزېدلے په عزاب کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

یـــو دې ژونـــد د مســـــتـــــۍ راکـــړو
بـــل دې تـــول خـــمـــار کـــړم

یـــو دې ســـــتـــرګـــې بـــیـــنـــا راکـــړې
بـــل دې زۀ مـــئـــیـــن پـــه یـــار کـــړم

یـــو دې زړۀ د خـــودۍ راکـــړو
بـــل دې تـــږے د دیـــدار کـــړم

اوس چې ستا په د ر وهمه زۀ خالقه
خـپـل ژونـدون لـه یـوه چـغـه د ســـیـالـۍ

نو ســتـا مخلوق راتـه تنـد ے د کرښــو ډک کړي
چـې زۀ غـواړم ســـتـا نـه امـن د نـړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګیرنه

په مینه مینه او اداب ټنګوو
خپلې نغمې به په رباب ټنګوو

ډېر د ازغو سره مو اوپالله
اوس به سرې پاڼې د ګلاب ټنګوو

دوي دې حرام شوده څکوي په بچو
مونږ به جائز حلال شراب ټنګوو

اوس به پردې وینې دوي څنګه څټي
مونږ چې د خپل اختیار کتاب ټنګوو

اوږدې تسپې چې د ریا ساتي
دغه ملا به د محراب ټنګوو

پردے محل به وي تر کومې ورځې
ځئ چې جونګړې د احباب ټنګوو

اوس به دا خوار اولس پخپله راځي
مونږ چې نغمې د انقلاب ټنګوو

دغه دستور د الیاس خوښ نۀ دے
ځئ چې جنون د خپل شباب ټنګوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځه جانانه راشــه خوشــحالۍ دي نور څۀ نۀ دي
وهم ئې ستا په غېږه کښې سلګۍ دي نورڅۀ نۀ دي

ســبا به ګورے نۀ يمه نن راشـــه په خندا يمه
يو څو ورځې مې پاتي د ســيالۍ دي نور څۀ نۀ دي

ته ورسره راشـه چې رنګين سـپرلے ترې جوړ شـي
ګل شوي په چمن کښې مې کلۍ دي نور څۀ نۀ دي

مرهم پرې رالـه کېږده پرهرونـه ترې جوړ يږي
غمونـه مې پـه زړۀ بـاندې دلۍ دي نور څۀ نـۀ دي

جانانه د ســرو ســترګو خمارونه پکښــې ګډ کړه
محفل کښې په شړنګاراته پيالۍ دي نورڅۀ نۀ دي

اليـاســـه ! د واپس راتلو خبر دې ورتـه اوکړه
ولاړې درتـه پـېغلې پـه بلۍ دي نور څـۀ نـۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپل ناترسه زړۀ نادان تپوس د چا نه وکړم
مینې حېران کړمه حېران تپوس د چا نه وکړم

ستا د قاتل چنګېز نظر که د سپېره تندي نه
د خپل ریبنې ریبنې ګریوان تپوس د چا نه وکړم

هر چا پېغور د مینې راکړو هر چا ورتلم
اوس د ښائسته ښکلي جانان تپوس د چا نه وکړم

پردے وطن دے ټول اغیار دي په کښې یه ملګرو
زۀ د خپل کلي طوطه کان تپوس د چا نه وکړم

وخت هم د خپلو ناکړدو انتها وکړه په ما
اوس د زخمي زړۀ د ارمان تپوس د چا نه وکړم

خدایه په دین او دنیا دواړه دې ملیان قابض دي
د ژوند ټپو له یه قربان تپوس د چا نه وکړم

تا د اوربدو زلفو په ټال خوندونه راکړه اشنا
الیاس د صلیب دار او زندان تپوس د چا نه وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلي ته

د مست رنګونو نه دې زار سپرلیه
چې ورله ګل وینم رخسار سپرلیه

زاړۀ زخمونه مې ورغلي نۀ دي
لا دې ګلان شینده په وار سپرلیه

په خپل پرهر به ژبه نۀ ږدمه خو
که ته مې درد له شې قرار سپرلیه

د مات زړګي نغمې به ماتې نۀ شي
که ته نغمه شې تۀ ستار سپرلیه

چې لامبوزن خیال مې لاهو کړمه پرې
لا خو چپه شۀ لا ابشار سپرلیه

الیاس به ژوندون په شوګیرو تېروي
ستا د راتګ په انتظار سپرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو د مسکا له برکته
یم خلاص شوے د جنجال او مصیبته

د بل چا نه وایه څۀ له ګیله مند شم
تا په خپله رسوا کړے یم قسمته

چې وعدې پوره کولے اشنا نۀ شې
په محفل کښې راته مۀ ګوره نور ښکته

د ستم دغه ترخې لوبې دې پرېږده
لږ مې اوګوره دې سوي شانتې زړۀ ته

ستا خوږو راته د ژوند تراخۀ سپوا کړه
ما پخوا توبه ويستلې وه الفته

په ګرېوان کښې مې نور ځائے د شلېدو نشته
ځۀ ورکېږۀ ما نه څۀ غواړې غربته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا به جام د زهرو ورله نوش کړم
اے ساقي که راکوې ئې بې منته

شېخه وروستو به جمات ته دواړه ورشو
لا وزګار نهٔ یم د خپله عبادته

د مړ رور غوښې به ثنګ چیچې په غاښو
خوله ساته دې په هر ځائے کښې له غیبته

چې قدم به پرې د مینې اشنا کیږدي
لا تراوسه دې الیاس ! ګورمه ورهٔ ته

قطعه

خلق به پرې هسې د ارمان د قاتل شک کوي
مونږ له خو مسکا ئې د ژوندون زیرے راوړے دے

شپه د هجر سترې ده او مینه په کښې ګورمه
سترګو کښې ئې بیا د سباؤن زیرے راوړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

ساقي راواړوه شو متوب پرېږده
لا خو نشه زړګے خمار مې نۀ دے

څکه خو ويم چې انقلاب دي راشي
په خپل وطن کښې خپل اختيار مې نۀ دے

چې د غريب په غوښو شخوند وهي
داسې ژوندون هډو پکار مې نۀ دے

چې د بېوسو قتلِ عام جوړ وي
باغي يم نۀ منم سرکار مې نۀ دے

پېښور يونيورستي۱۹۹۷

قطعه

يا به وخورم ګکرۍ د دشمنانو
يا ودان به کړم صفونه د غازيانو
که آزاد مې وطن نۀ کړلو او مړ شوم
ماته مۀ وايئ نامه د شهيدانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

دا خو ته ئې چې په ما پورې خندا کړې
ګنې درست جهان زما د غمه ژاړي
د نظره چرته نۀ شې په ما ګرانه
په بار بار دې توکم مخ ته ځکه لاړې

وطن ته

شغلې په کښې د اور وي او که واؤره
ځمه ځم ورته په تا د ننګ د پاره
د اغيار قدم زغملے نۀ شم واوره
زۀ د خپل وطن په پاکه پاکه خاوره

قطعه

تږے ښۀ يم خدايه صبر راله راکړه
چې د شوم ساقي په جام کښې دې پېدا کړم
کلمه به هم پښتو کښې درته وايم
چې د نر پښتون په قام کښې دې پېدا کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــه مــې زړۀ تــه د خــپــل ځــانــه ډېــر غــريــب ئــې
ځـکـه نـاز دربـانـدې کـړم تـه مـې حـبـيـب ئـې

چـې هـم زړونـه مـاتـوې هـم ئـې عـلاج کـړې
نـۀ پـوهـېـږم تـه لا دا څـنـګـه طـبـيـب ئـې

اے پښـــتـونـه د ژونـدون تـرانـې پـرېـږده
رســـېـدلے تـه پـه بـرخـه د ســـلـيـب ئـې

خوشــحـالي مې د قسـمـت نـه هر ځـائے تختې
درد او غـمـه تـه مې هر ځائے کښـــې نصـيب ئې

اے الـيـاســـه! د غــتـهـانـو مـيـنـه پـرېـږده
بـدقـســمـتـه يـو پښـــتـون ئـې بـل غـريـب ئـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـا وې زه پښـــتـون یـمـه قـتـلـیـږمـه
تـا وې زه هـم سـتـا پـه شــان نـړیـږمـه

مـا وې خـوشـــحـالـي ده زۀ چې اوخـانـدو
تـا وې چـې غـمـګـیـنـه یـم ژړیـږمـه

مـا وې چې خـوب وکـړم پـه پسـتـو لـېـچـو
تـا وې چـې لاس مـۀ راوړه تـخـنـېـږمـه

مـا وې ځـۀ چې یـو بـل لـه غـاړې ورکـړو
تـا وې چـې شـیشـه یـمـه مـاتـېـږمـه

مـا وې تـۀ بـه سـاز ئې زړۀ کښې پروت زمـا
تـا وې چـې نـغـمـه یـمـه خـوریـږمـه

مـا وې څـوک مـلـګـرے بـه د ژونـد لـتـهـوي
تـا وې پـه الـیـاس! بـه راغـوړیـږمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکارې لېونے يم چې د دې سوچونه کومه
رباب راسره نشته د نغمې سوچونه کومه

نوم ئې راته مهٔ اخلئ زهٔ ئې پېژنم ملګرو
لا د مصور د فن پارې سوچونه کومه

ورشه که يقين دې نهٔ وي ستورې راله وپوښته
ستا ياد کښې قسم دے زهٔ د شپې سوچونه کومه

زړګيه د اغيارو په خبرو دهوکه نه شې
زهٔ هم د هغو شان د هغې سوچونه کومه

ړنا به شي چې مخ دې د څادر نه بهر نهٔ کړې
لا دې زهٔ د زلفو د تيارې سوچونه کومه

خدايه دا بتکي بتکي کورونه ئې ودان ساته
زهٔ لا په دې خاوره د ټپې سوچونه کومه

جرګه درپسې راغلمه ساقي چې بيا را نهٔ کړې
تر څو پورې به داسې د توبې سوچونه کومه

خدائېګو الياس نهٔ يم لېونے يم سېبلنے يمه
ستا د مخې څنګه د ګيلې سوچونه کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغـن مـاحـوم چـې مـې بـهـار شـــي هـلـه
د زړۀ زخـمـونـه بـه قـرار شـــي هـلـه

د مـنصـــور یـاد بـه بـیـا تـازه شـــي دلـتـه
بـس چـې ســتـا زلـفـې زمـا دار شـــي هـلـه

خـپـل کـار تـه هـر یـو سـړے کـار وائـي
کـار چـې پـردے شـــي نـو بـیـګـار شـــي هـلـه

لار د مــنـزل دومـره اوږده خـو نـۀ ده
ســړے چـې ودریـږي ایســـار شـــي هـلـه

د زړۀ درزا مـې لـږ ســېـوا غـونـدې شـــي
اشـنـا پـه سـتـرګـو کـښـې چـې قـار شـي هـلـه

بـیـا کـه الـیـاس تـه لـېـونـے وائـي نـو خـبـر دے
خـیـرې ګـرېـوان چـې ئـې تـار تـار شـــي هـلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېش

کله لاندې کله بر شئ
ربه تاته ستا په در شئ

ربه څه ښکلې دي وېش دے
چا له اوږه چا له ترخه

د چا کور له بلبل بوځې
چا له بد اواز د خر شئ

چاته تش کچکول په لاس کړې
د چا تاج شاهي په سر شئ

چاله جوړه په سینه کړې
ته د خپلې مینې کر شئ

چاله ژوند د نور نه ډک کړې
چاته ګران کړې نور د نرخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چــالــه جــام د مــئــیــو ورکــړې
چــا تــه وے تــا لــه کــوثــر ښــۀ

چــاتــه غــم پــه مــوســـېــدو کــړې
د چــا ښـــخ پــه زړۀ خــنــجــر ښــۀ

چــالــه دار کــړے تــال د زلــفــو
چــالــه ســرۀ لــبــان شــکــر ښــۀ

چــالــه تــش دردونــه ورکــړې
چــالــه ښــکــلــے خــوږ دلــبــر ښــۀ

ســتــا د ورکــړې نــه لــوګــے شــم
خــوښ الــیــاس پــه خــپــلــه بــرخــۀ

هائیکو

پــه مــا یې تیــل بــاتي ســیزلي دي خپــل
زه چــې ژونــدے یــم دا مــې نــه ده پــوره
ګني د دوي خیال کښې شهید وومه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

د ازغو په څوکو تلل دي
که د زړۀ وینې څښل دي

د چا سترګې یادول دي
که سرې شونډې ښکلول دي

ژوند د مینې نوم دے ربه
که ځان اور باندې سېزل دي

د چا یاد کښې ترمې اوښکې
د لېمو نه څڅول دي

که د ظلم په دنیا کښې
د هر چا پېغور زغمل دي

د بې وسه مظلومانو
فریادونه اورېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د خوارو مزدورانو
په تندي خولې بهېدل دي

د جنت په ارمانونو
د ريا سجدې کول دي

که په مړو ايرو کښې ربه
سرې سکروټې لټول دي

ژوند د نور څۀ نوم دے ربه
که شعرونه تش ليکل دي

د خلوص جذبه پکار ده
که په خوله الله وئيل دي

د ملا په شان هر ځائے کښې
تش د حورو خوب ليدل دي

که د يار د تورو زلفو
په تالونو ځنګېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شين باغ کښې د ګلونو
تش ازغي راټولول دي

که د مال په وجه ځان ته
د غريب سر ټيټول دي

ژوندون څه دے راته وايه
دا ګټل دي که بائيلل دي

ملا واوريده لګيا شو
ژوند نيکي جنت ګټل دي

چې ښه کړے ښه به ربېږي
دلته هر څه په بدل دي

د ملا خبره ښه وه
ما وے ژوند داسې کول دي

خو چاپيره چې نظر کړم
واړه وينم بد عمل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ســـــوالـــونــه ګـيـــلــې نــهٔ دي
دا خـــو ځـــان پـــوهـــه کـــول دي

زه بـــه دومـــه قـــدري اوويـــم
ژونـــد خـــو ظـــلـــم ورکـــول دي

د ســـكـــون پســـي الـــيـــاســـه
هـــلـــتـــه دلـــتـــه ګـــرځـــيـــدل دي

ژونـــد خـــومـــيـــنـــه زيـــاتـــول دي
ژونـــد رضـــا د رب ګـــټـــل دي

يوكوهاما - جاپان ۲۰۰۸

هائيكو

پــه زور او نــوي بــاچــا بــحـث كـيــدو
پــكښـــې زمــا نــه هــم پــوښـــتــنــه اوشـــوه
مـــا وې دا دواړه د يـــوخـــره غـــوږونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې همېش به پکښې تګ مې د پرواز وؤ
د زړۀ فصل مې په هغه یاد ښېراز وؤ

د خپل نظر په پېمانه مې ستا جلوې تللې
د عشق رموز زما کمزورې د مجاز وؤ

د ارمان خاورې کېدو سامان ئې جوړ کړو
د نظر غرور ئې بل شانې د ناز وؤ

خپل تخلیق ئې د تخلیق نه مرور کړو
د خالق د فن په دغه ځائې کښې راز وؤ

ته چې راغلې دومره زر په تېرېدو شو
ګنې څومره سفر اوږد وؤ دراز وؤ

د جانان مطرب نظر مصرعه ټپه کړه
د الیاس ! د مات زړګي د نغمو ساز وؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سر ماتولو له مې سنګ جوړوم
خو پوهه نۀ یم دا به څنګ جوړوم

د وطن خوارو له به دا ځلې
زۀ محلونه دومره دنګ جوړوم

چې ورته فکر به هم اونۀ رسي
داسې ښائسته به زۀ پالنګ جوړوم

خپله پښتو به پرې رنګینه کړمه
د خپلو وینو نه به رنګ جوړوم

ساقي چې ستا په رحم پاتې نۀ شو
خپلې مستۍ له به زۀ چنګ جوړوم

یا به بچې بچې فرعون وي دلته
یا به دا هر سړے ملنګ جوړوم

قمیص پرتوګ خو د پښتون جامه ده
بې ننګه خلقو له به لنګ جوړوم

دلته خو هسې هم انصاف نشته
شمعې بلېږه ځان پتنګ جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ما وې نشه دې کړمه
تا وې سرور د څۀ دے
ما وې تیارې جوړې شوې
تا وې دا نور د څۀ دے؟
ما وې زۀ نۀ پوهېږم
تا وې قصور د څۀ دے؟
ما وې زخمي دې کړمه
تا وې دردونه ښۀ دي
ما وې دیدن له راشه
تا وې زخمونه ښۀ دي
ما وې پتنګ یمه زۀ
تا وې اورونه ښۀ دي
ما وې سوزېږمه پرې
تا وې اهونه ښۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ مسکې شي لږ قرار شي لږ نشه نشه خمار شي
چې تا اوويني د لبره نو زړګې مې په درزار شي

د هجران په تورو شپو کښې مې زړګي په سلګو اووې
بس په دې امېد ژوندے يم چې اشنا به رانه زار شي

دا مسکې مسکې چې ګرځم نور ځۀ نۀ دي اے خدايه
دا خو ځکه خوشحالېږم چې خزان به مې بهار شي

د پښو خاورې ئې ګلان شي جنتونه ترې جوړېږي
چې ئې تګ د درويشانو ملنګانو په رفتار شي

بيا خېر دے که الياس ! ته لېونے وائي ملګرو
چې ريښې ريښې ګرېوان ئې هم تار تار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوکوالے

زۀ بـه دې د مـخ د انـنـګـو پـه نـنـداره ووم
ته به په شـلغاتو کښـې مصـروفه او مشـغوله وې
پخوا پخوا چې مونږ به په کوڅو کښې بیلورې کول
ته به په میرګاټو کښـې انخښـتې بې اصـوله وې

څه ښـکلي وختونه وو چې دواړه به یو ځائے وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائے وو

اول خو بـه دې هیڅ نۀ وې چې مـا بـه درتـه وکتـل
اوس چـې لـږه لـویـه شـوې نـو قـار اخـلـې
اول خو بـه دې ویئـل راتـه چې نن بـه کوډګۍ کوو
اوس چې لـږه پـوهـه شـوې نـو قـار اخـلـې

خائسـته شانې خیالونه وو چې دواړه به یو ځائے وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائے وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکښــې خو به دواړه ســره یو ځائې ګرځېدلو خو
اوس بـه پـه بهـانـه بـانـدې ګودر تـه د اوبو راځې

مخکښـــې خو وړه وې که به هر څۀ دې کو له خو
اوس په سرۀ جوړه کښې به محفل ته په لمبو راځې

خائسـته خوارۀ یادونه وو چې دواړه به یو ځائې وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائې وو

مـا ســره خبرې د هر چـا پـه مخکښــې مۀ کوه
اوس ګورے د خلقو په نیتونو کښې تریووالے دے
لار کښـــې لـږ پـه تـرس اوړه چې ځې ر اځې
اوس ګورے دخلقوپه سوچونوکښې تریووالے دے

معصــوم غوندې خوبونه ووچې دواړه به یو ځائې وو
مـینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یـو ځـائې وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

راشه ځان پوهه کړه اثر واخله
راشه زما ځان او ځيګر واخله

که دې پکار وي خدائېګو شل ځله
واخله زما د زړګي سر واخله

ګرانه يوې روپۍ ته لاس مۀ نيسه
جيب کښې چې څومره مې دي زر واخله

زۀ خو انسان يم دغه وس دے زما
اے چې ګرځېږې در په در واخله

خدايه چې ستا مخلوق سوالګري ګرځي
پکار مې نۀ دي مال وزر واخله

چې په کښې خوار غريب خندلے نۀ شي
د خپل رنګين سپرلي سحر واخله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس نور غمونه پرې لیدلے نۀ شم
زما د سترګو نه نظر واخله

چې د غریب ګریوان ته لاس اچوي
خدایه لږ دغه زورور واخله

خدایه جابر په زمکه پاتې نه کړے
د وخت فرعون د وخت شمر واخله

دا چې پرې حق په جارویئلے نه شي
خدایه د دغو نه ممبر واخله

یو څو د حق خبرې اوکړه ورته
الیاسه ورشه ځان له شر واخله

د یو بې وسه سوالګري ماشوم په لیدو

ارباب روډ پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـپوس لـه مې د خـوږ زړګـي قـراره چې راځـې
د لـرې راتـه خـانـده خـوږه يـاره چـې راځـې

د خلقـو ســـتمګرو د تـهـمت نـه کـه يـريږې
مـخ دې پـټـوه خـبـر د ے پـه لاره چـې راځـې

ګـډ کـړه د مســـتـۍ نـه پـرې دا واړه مېـخـانې
د يـار د تـورو ســـترګـو نـه خـمـاره چې راځـې

دا خړې خړې خـاورې مې د کلي رالـه شـــنې کړه
زمـا د خـوار جـونـګـړې تـه بـهـاره چـې راځـې

الياس لـه ترې پېغام د خوشـــحالۍ پـه منډه راوړه
د يـار د خـوا نـه تـۀ رالـه ربـبـاره چـې راځـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په غشو مې ځيګر ولګي
چې ستا په سترګو مې نظر ولګي

ته چې په ناز پورته کوې دې سترګې
خاص پرې زما د زړګي سر ولګي

داسې دې ويشتې يم د سترګو په تير
لکه مرغۍ چې په وزر ولګي

ستا په راتګ دومره ړنا شي ګله
لکه په شپه کښې چې سحر ولګي

مينې دې دومره دردولې يمه
لکه تندے چې په کمر ولګي

د وطن پېغلې پکښې مستې ګرځې
چرته په کلي چې اختر ولګي

الياسه ! ورشه ننداري له د يار
چې بازارونه په ګودر ولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستي او نور غواړم
جام او سرور غواړم

ستا نه يو ښکلے دلبر
خدايه مخمور غواړم

پرون مې نهٔ ثکله خو
نن ئې ضرور غواړم

ساقي يو ثاثکے درنه
ښهٔ په غرور غواړم

الياس ! په خوب کښې جانان
خدايه حضور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مستي چې رنګ په رنګ نهٔ کوي
شېخه تر هغې به چنګ پنګ نهٔ کوي

آه او فریاد به دې څوک څهٔ واوري
د زړهٔ ربابه که ته ټنګ نهٔ کوي

تر هغې پورې به دې څکم په مستۍ
جامه تر څو پورې چې کړنګ نهٔ کوي

بغېر د مینې نه ژوند نه تېرېږي
ژوند چې تېرے مینه به څنګ نهٔ کوي

په احترام راله نامه خو اخله
خېر دے په سر که راله جنګ نهٔ کوي

که پښتنه ئې نو د بل سره ته
په خپل الیاس ! به ولې ننګ نهٔ کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مســـتــه تــمـــاشـــه د مــیـــنــې غــوارمــه
مــرګ دې پــه کــوڅـه د مــیــنــې غــوارمــه

بـــس دے د بــېــلــتــون خــبــرې مـۀ کــوه
زۀ درنــه قــیـصـــه د مــیــنــې غــوارمــه

خـــوږ نـــظـــر دې تـــریـــخ نـــۀ کـــړې
خـوږه چـې خـواږه د مـیـنـې غـوارمـه

اومــنــه دا بــوتــه خــولــه دې ســـمــه کـړه
خـولـه درنـه پـه خـولـه د مـیـنـې غـوارمـه

زړۀ دې رانـه بـد نـۀ کـړې بـې زړۀ نـۀ شـــې
زړۀ درنـــه پـــه زړۀ د مـــیـــنـــې غـــوارمـــه

نـــوره بـــه د تـــا تـــا مـــیـــنـــه نـــۀ کـــوې
زۀ خـــو درنـــه زۀ د مـــیـــنـــې غـــوارمـــه

شـــابـه کـړه پـه ســـترګـو کـښــې رااوګـوره
اشـــنـــا لـــږه مـــزه د مـــیـــنـــې غـــوارمـــه

شـــابــه کــړه غــزل ســـزا مــې کــړه
الــیـاس درنــه نــغــمــه د مــیــنــې غــوارمــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ ترې صــبرؤم خو صــبرېدو ته مې زړۀ نۀ کیږي
څنګه د رنه بېل شــم بېلېدو ته مې زړۀ نۀ کیږي

وخانده مســکیۀ شــۀ دا دې وخت د ژړېدو نۀ دے
اوښــکو مې وئیله څڅېدو تــه مې زړۀ نــۀ کیږي

سترګې دې خونخوارې دي خوځه وکړم مجبور یمه
جوړ د سترګو جنګ شو تختېدو ته مې زړۀ نۀ کیږي

تۀ چې را ته وائې اشــنا هېر مې کړه دا څۀ وائې؟
زۀ دې هېرؤم خو هېرېدو تــه مې زړۀ نــۀ کیږي

تناکې اوپولۍ شولې په پښوکښې مې دم نشته دے
نور د چا په یاد کښــې رنځېدو ته مې زړۀ نۀ کیږي

ځۀ چې پــه هر لور د خنــداګــانو ډیوې بلې کړو
خبر دے که بس غم دے ژړېدو ته مې زړۀ نۀ کیږي

شــوم کډه پــه ســر الیــاس! بیــا بــه ورتــه نۀ راځم
ستا کلې کښې نور بس اوسېدو ته مې زړۀ نۀ کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلاب چې راتـه خـانـدې ګلـدسـتې ترې جوړۀم
ښـائيسـت ترې جوړۀم ځانله نغمې ترې جوړۀم

غصـه شـۀ لړه سـرۀ شـۀ د حيا نه ماته شـۀ
ګـلـه خـپـل ژونـدون لـره نـغـمـې تـرې جـوړۀم

ګناه مې صـرف دا وه چې په تا باندې مئين ووم
تـا هـم دنـيـا تـه وئـيـلـه لـېـونـے تـرې جـوړۀم

خبرې ئې ترخې کړې د اليـاس سـره نو وئيله ئې
بد خو به دے لوئے شـي سـم سـړے ترې جوړۀم

الیـاس چرتـه پردے نـۀ کړي پردے وطن ملګرو
ورځم شـډل پښـتون طوطـه کـانے ترې جوړۀم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن چې مې ستر ګو کښې رودونه راغله
ښکاري اشنا چې ستا یادونه راغله

ستا د ښائست غوټۍ ګل شوي نۀ وي
چې د سپېرۀ خزان بادونه راغله

اول نظر دې زلزلې جوړې کړې
بیا چې مسکے شوې قیامتونه راغله

د خپل تپوس جواب مې اومونده لو
ستا په تندي کښې چې کوتونه راغله

الیاسه! وار چې د دیدار نزدې شو
ستر ګو ته ولې دې خوبونه راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحم په کښې نشته دے جنون په کاڼو ولي
ستا کوڅۀ کښې یاره ستا مجنون په کاڼو ولي

اظهار د خوږې مینې مې تراوسه راز ساتلے دے
ستا نظر مې هر وختې قارون په کاڼو ولي

د وصال په طمع طمع د برداشت سندرې وائم
خبر دے که په خپله مې ژوندون په کاڼو ولي

ګلې به د پردو پردو نه خنګ کووم
ستا مې هر پېغور یاره جبین په کاڼو ولي

ښکاري قانون د مینې نۀ پېژني
چې د الیاس غوندې نیازبین په کاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه چې په خوږ زړګي زما تېرېږي
وایم چې دا به په هر چا تېرېږي

ولې ګمان به پرې د غل نۀ کووم
اشنا چې غلے مې په خوا تېرېږي

د شرمه مخ ګلاب په پاڼو پټ کړي
هغه چې چرته په خندا تېرېږي

زۀ ئې د ناز ادا په صف کښې شمارم
خبر دے که ځانله په سودا تېرېږي

داسې الیاس ته ستا یادونه راځي
لکه په ګل باد د سبا تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې به زما سره په څنګ کرځېدے
په هر اړخ به مې په ننګ کرځېدي
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې د يو بل نه زارېدو به په کښې
چې بېلېدو نو ژړېدو به په کښې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه د نيمې نيمې شپې خبرې
خوږې خوږې پستې پستې خبرې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه چې تا به ماته وئيله اشنا
خدائے دې زما نه مۀ کړه بيئله اشنا
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

قسم په خدائے رانه به هېرې نۀ شي
بغير له تانه بې مې تېرې نۀ شي
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله به ښېرې دې وکړې
یا به په ورځ کښې اشارې دې وکړې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

تر هغې به غزل لیکم

چې تر څو سپوږمۍ ځلیږي
چې تر څو ستوري پړقیږي
چې تر څو پتنګ سوزیږي
چې تر څو شمعې بلیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو مینه ژوندۍ وي

چې تر څو باران وریږي
چې تر څو ګلان ټوکیږي
چې تر څو هوا چلیږي
چې تر څو اوبۀ بهیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو وینه ژوندۍ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنډوره

په روح کښې ساه ګډه شي
ژوند کښې خندا ګډه شي
تهٔ چې مې خیال ته راشې
ټوله دنیا ګډه شي
لکه په توره شپه کښې
سپینه رڼا ګډه شي

جنون ترې جوړ شي لیونے شي سړے
چې د مازغو سره سودا ګډه شي
نو بیا به څهٔ کوو جواب راکړه
چرته خبره که نن دا ګډه شي

چې زهٔ پاګل یم مئین شوے په تا
ګرانه هر څل یم مئین شوے په تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وريت دې شمه خبر دے په اورونو كۀ سوزېږمه
رنړا به خوروؤم تيارو كښې شمع به بلېږمه

چا چې د وطن په نوم د تن وينه وركړې ده
زۀ په هغه مستو لېونو باندې نازېږمه

نۀ منو د مينې په چمن كښې د نفرت اواز
وكړئ ملګرتيا راله دې چغې ته جوړېږمه

اوښكو مې د سترګو د وطن مزدور ته چغې كړې
نور چې فكر ونۀ كړې زۀ ستا ملګرے كېږمه

د مينې د قرآن تفسير به وايمه سحر ماښام
زۀ لكه نغمه به په دې ټول اولس خورېږمه

ورځم چې د ماليار نه ئې د پالنې تپوس وكړم
تر څو به لكه ګل غوندې په باغ كښې مړاوې كېږمه

ځنګ چې تۀ په خپل جابر نظر باندې نازېږے دې
الیاس د خپل اختيار چغې ته داسې خوشحالېږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

دردئې نصیب شوے په هرځائے کښې ژړیدلے دے
چا چې په بې ننګو زړۀ بائیللے دے

ولې به شعرونه په پښتو ژبه کښې نۀ لیکم
ماته په غوربونو کښې پښتون آذان وئیلے دے

ستا ګڼې الیاسه په شعرونو کښې درد چرته وو
ښکارې انقلاب په نظریه کښې دې راغلے دے

فلسفه

خوره د چا په سترګو کښې خندا هم فلسفه ده
دنیا ده په دنیا پسې دنیا هم فلسفه ده

اشنا نه به چې خلقو مې په لاره تپوس وکړو
ما وې به ورته غلې شئ چې دا هم فلسفه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژړيږي مې په سرو سترګو ارمان په نيمه شپه کښې
ياد چې راته کله شي جانان په نيمه شپه کښې

پوښتنه مې څوک نۀ کړي زۀ د غم سلګۍ وهمه
ستم دې راپغاړه کړو خفګان په نيمه شپه کښې

شمعه چې د خپل خائيست رڼا په مخ خوره کړې
سوزي پرې د مينې پتنګان په نيمه شپه کښې

ماليار د رنګين ماحول پوښتنه رانه مۀ کړه
سپرلے خو رانه وړے دے خزان په نيمه شپه کښې

د الياس زړۀ دې ازار کړو چې رانغلې ته دلبره
کتل به مې ستا لارو ته حيران په نيمه شپه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه هېرؤم د انتظار لارې ته ګورمه
زړګیه صبر وکړه د دلدار لارې ته ګورمه

بس نور ئې د ستم او د جفا خبرې مهٔ کړه
زړګیه بې قراره د قرار لارې ته ګورمه

په باغ کښې د ګلونو خندیده راته یاد شوي دي
حېران حېران خو ځکه د بهار لارې ته ګورمه

نغمې ترې جوړؤم ستا د راتګ په خوشحالۍ کښې
دا ځکه د بلبل د مست چغار لارې ته ګورمه

را به شي په دې طمع عبث ژوندون مې تېر کړلو
الیاس خدایه هر وختې د یار لارې ته ګورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که سجدې مې درته ونهٔ کړې دلبره
د ابلیس په رنګ مې وشړه له دره

ستا تقدیر کښې جنت نشته سجدې مهٔ کړه
په طواف باندې حاجي به نهٔ شې خره

که مې دار ته خېژوې هم حق به وائم
د منصور په رنګ مې ودانګل د سره

چې ازغي ئې نن ماتيږي ستا په پښو کښې
تاته چا وئیل چې داسې ګلان کره

که اغیارو له دې وران کورونه نهٔ کړه
په کوزه کښې به دې بند کړم سمندره

ما وې ښهٔ وایمه حق دے تل به ئې وایم
تا وې چپ شهٔ داسې مهٔ وایه کافره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ خو ستا په خندا پایمه ژوندے یم
ته په څۀ شولې زما نه مروره

ستا یادونو د ژوندون خوارۀ راکړي
لکه بوټے کړي تازه د ډېران سره

د ظالم د ناکړو خلاف ملګرو
ملاکنډ نه مې راوړي ده سندره

د ژوندون فلسفې مۀ چېړه الیاسه
ګنې جوړ به لېونے شې زوره وره

هائیکو

څه نوي شان خبره ده
د خداي د نامے زار شمه
پښتون یمه او ژوند کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مهٔ وايه

يـاره ســـتـا د مـيـنـې نـه تـوبـه تـوبـه
چـپ شـــهٔ کـبـرژنـه داســـې مـهٔ وايـه

ســـتـا يـاد کښـــې ســـحـر مـاښـــام ژړېـږمـه
چـپ شـــهٔ دروغـــژنـه داســـې مـهٔ وايـه

ســـتـا نـه بـه بـغـېـر وخـتـونـه تـېـر کـړمـه
چـپ شـــهٔ مـکـرژنـه داســـې مـهٔ وايـه

ســـتـا نـه ســـاه اوبـاســـم دروان يـمـه
چـپ شـــهٔ زنـکـنـدنـه داســـې مـهٔ وايـه

دا جـائـيـداد زمـا د پـلار نـيـکـهٔ دے
چـپ شـــهٔ خـار خـجـنـه داســـې مـهٔ وايـه

اليـاس د غني خـان نـه مخکښـې تلے نـهٔ شـې
چـپ شـــهٔ غـوئـمـجـنـه داســـې مـهٔ وايـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

فراق نزدې شولو ژړېږمه ځم
سم په سلګو ترې روانېږمه ځم

د تهمتونو پېټے نۀ شمه وړے
د یار کوڅه کښې نۀ ودرېږمه ځم

جرګې ترې ټولې بې نوا راغلې
نن ورته پښو باندې غوړېږمه ځم

د ژوند تیارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنګ خندېږمه ځم

الیاس دې د مخ رڼا ته هر ماښام
لکه پتنګ غوندې سوزېږمه ځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم نه ډک پېټی په سر کوڅې ته
ځمه ورځمه د دلبر کوڅې ته

ګورمه ستا د مخ لیدو د پاره
کله ماښام کله سحر کوڅې ته

د زړۀ ارمان مې په سلګو ژړېږي
خلقه چې ځم د ستمګر کوڅې ته

بس د قاتل انتظار ملا ماته کړه
په بانه راشه د ګودر کوڅې ته

تا پسې ګرانه د ادب کلي کښې
الیاس ورځم د قلندر کوڅې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دار په سر چغې وهم لېونے
پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونے

راشه پوښتنه مې د حال وکړه
ګنې والله درپسې مرم لېونے

د یار په مینه کښې واپس روغ شو
خلقو نعرې کړلې چې کم لېونے؟

خدایه ما هسې لېونتوب خوښوو
تا رانه جوړ کړلو سم دم لېونے

ستا د الفت ستا د مسکا د وجې
الیاس! یادېږم چم په چم لېونے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عبث راتـه ښــکـاریږي بې لـه تـانـه اوســپـدل
پـه دې نـاترســـه کلي کښــې جـانـانـه اوســپـدل

واوره کـلـیـوال زهٔ د رنـګـیـنـو پـســرلـو یـمـه
تـاســـره مـې خـوښ نـهٔ دي خـزانـه اوســپـدل

څـوک چـې پـه کـتـکـي هـم کـټ تـه نـهٔ رســي
ســتـا د لانـدې څـهٔ رنګې اسـمـانـه اوســپـدل

ســتـا د ښــکلیو ســترګو د خـمـار پـه طمع طمع
تـر څـو بـه تـیـرؤم داســې حـیـرانـه اوســپـدل

الـیـاســـه بـې وعـدې اشـــنـا ســـحـر راغـلـې
خـلـق ورتـه هـســې د بـېـګـا نـه اوســپـدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

چې مـهٔ پـاتې کېږه خو بس څـهٔ خبرې اووايـه
د مـيـنـې لـېـونـۍ تـه پـه مـزه خـبـرې اووايـه

بيا به ګورے ماته داسې نهٔ وائې چې داسې دي
ورشـــهٔ ښـــهٔ پـه جـار ورتـه د زړهٔ خبرې اووايـه

ځان ورته د وچې ملا جوړ کړه چې خوشحاله شـي
هـم ورتـه د ديـن نـه ډکـې ښـــهٔ خـبـرې اووايـه

ســتـا خبرې يـه خوږه زمـا پـه زړګي ښـــهٔ لګي
اشـنـا وې مـاتـه صـرف ګورې تـهٔ خبرې اووايـه

کومي چې بـه تـا پـه وړوکوالي کښـې کولې نو
څـهٔ کـنـه اشـــنـا نـن خـو هـغـه خـبـرې اووايـه

الياسه پـه سجدو شـهٔ خانه سوال دي قبول شوے دے
بيـا پـه مـانـۍ ســرهٔ شـوه وې ئې نـهٔ خبرې اووايـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زۀ څه لیکمه

دا زۀ څه لیکمه
دا زۀ ښۀ لیکمه

که راته وائې نو
بیا ئې نۀ لیکمه

او که وے چې مۀ ئې لیکه
نو بیا ئې زۀ لیکمه

غلے شۀ مړا کنه
حالات د زړۀ لیکمه

زۀ بګتی نۀ وایم
سمه قیصه لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وږو تږو لره
برخه حصه لیکمه

چې په کږو لارو ځي
ورته کاږه لیکمه

ژوند که تریخ دے خو
زۀ به خواږه لیکمه

د دے غزل سره مې
خلقه نېټه لیکمه

خو چرته به تۀ خبر شې
ځۀ وي به نۀ لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے تهذيب

ترمې خولې د اوړي
يخه هوا د ژمي

په مست ماحول کښې چرته
مسته ګدا د ډمې

د بېوسۍ نه کېده
هلته رڼا د شمعې

بچے په کور کښې وايې
مورته په څه دا ممې

د پښتنو په رنګ کړې
خدايه کړه وړه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که حق مې نۀ غوښتلو
ماته کړئ خوله مې

صبر کولے نۀ شي
بس دے نور زړۀ مې

خدایه تۀ اوبخښې
راله نیکۀ مې

هائیکو

د جهالت راباندي ختمه ده خو
د دوؤ په مینځ کښې فیصله کومه
زه د ړندو په ښار کښې کوڼ باچا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر ازاد نظم

لکه په توره شپه کښې ښکلې سپوږمۍ
د سباؤن ښکلې رڼا جوړه کړي
دا سې د خیال په دنیاګۍ کښې زما
دا ستا تصویر ګله مدام جوړیږي
ما وې چې نن به ستا تصویر ګلې
زما سره زما د مینې په نوم
یو څو خوږې خوږې خبرې وکړي
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې
ما وې نن به زۀ له تانه ګلې
پوښتنه کوم چې دا جفا ولې کړې
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زخمونه د پرهر مې خندېدله چې راتلې
ګلان درته په پښو کښې توکېدله چې راتلې

ورک شي په سپرلیه رنګینۍ در پکښې نشته دے
ازغي به مې بدن کښې ماتېدله چې راتلې

پېغورونه تهمتونه مې په هر اړخ لېدله
غمونه مې په زړهٔ راورېدله چې راتلې

د ډېرې خوشحالۍ نه به ساقي په مېخانه کښې
تش تور خالي جامونه کړنګېدله چې راتلې

د حیا نه پټېدهٔ به د وریځو په تیرو کښې
سپوږمۍ درنه جانانه شرمېدله چې راتلې

الیاس! درته په سرو سترګو په لاره کښې ولاړ ووم
قیصه د انتظار مې ختمېدله چې راتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځم پسې ملګرو که جنون چغې وهي
بیا د دار په سر راته ژوندون چغې وهي

دا دور ځواني مرګې مې د یار په خوا کښې نۀ غواړي
لمحو کښې د وصال راته بېلتون چغې وهي

اے شابه د سبا ستوریه وځلېږه زر
تر څو به مې زړګې د سباؤن چغې وهي

بس نور ئې د قاتل نظر په غشو سورے نۀ کړے
ټوټې ټوټې زړګې مې لا د یون چغې وهي

یوائې زۀ الیاس! په ژړا سر نۀ یم ملګرو
د مینې په قانون کښې په زرګون چغې وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درد به دې نصیب شي په درمان نازېږه مهٔ
زړګیه لېونیه په جانان نازېږه مهٔ

مینه غرور نهٔ غواړي مینه خاکساري غواړي
بس دے کنه یاره په خپل ځان نازېږهٔ مهٔ

برداشت کړه شابه زر زر د غه سختې مرحلې
نر سپاهي شهٔ په خفګان نازېږه مهٔ

سبا به شي رڼا به شي ورک به شي فنا به شي
یه پېغلې سپوږمۍ ته په اسمان نازېږه مهٔ

الیاس! د یار د پاره په دار بنهٔ یمه خبرشه
ته ګورے دلبره په زندان نازېږه مهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګناه ګار زړۀ مې لټ ثواب غواړي
اشنا د سرو سترګو شراب غواړي

مړوند دې سپين مۀ ځلوه لالیه
زړۀ مې د سرو شونډو ګلاب غواړي

خلق د حورو طلبګار دي خدايه
زړۀ مې جانان خانه خراب غواړي

ستا د سرو سپينو اننګو په خاطر
ډېر دا خپل ځان لکه کباب غواړي

نورې وعدې ورسره مۀ کړه اشنا
الياس ! د دې سوال جواب غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن

(د قلندر مومند د يو نظم لوستو نه پس)

حســـن په مینه کښــې د خیال د ګرځېدو نوم دے
حســـن په ګل کښـــې د خوشـــبو راټوکېدو نوم دے
حســـن د شـــفق د کنــارو نــه هم جوړيږي خو
حســن په اسمان کښــې د وريځو خورېدو نوم دے
حســـن پـه نرو شــوندو خنـدا تـه هم وئيلے شــي
حسن په سرو سترګو کښې د مينې جوړېدو نوم دے
حســـن پــه زخمونو تش د مــالګې دوړول نـۀ دي
حســـن دوا تــه د پــرهــر د خـنـدېدو نــوم دے
حســن سمندر کښــې غورځنګونو باندې ياد شــولو
حســـن پــه ميرو کښــــې د بـاران راورېدو نوم دے
حســن د خيالونو په دنيا کښـــې خوب ليدل دي خو
حســن په سراب کښــې د نظر د هوکه کېدو نوم دے
حســـن پــه هوا کښـــې د ســيلۍ راتلو تـه هم وائي
حســـن په شــنو ونو کښـــې د پاڼو رپېدو نوم دے
حســـن ملګرتيــا د فن پــه جار بـانـدې کول دي خو
حســـن د بـاطـل نـه هم د زړۀ د صـــبرېدو نوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسـن ننـګ او پـت دے پـه وطن قربـانېدل دي
حسـن غیرت دے د پښتو پوره کېدو نوم دے
حسـن د تیـارۍ نـه پس رڼـا را تلو تـه هم وائي
حسن په شـپه کښـې د سپوږمۍ د ځلېدو نوم دے
حسـن د ازغي سـره د ګـل لیـدو تـه هم وائي
حسـن په چمن کښـې د شـبنم راوريدو نوم دے
حسـن د لـفـظـونـو تـش الـفـاظ راورول نـهٔ دي
حسـن شـاعرۍ کښې د غزل پورې کېدو نوم دے

اسلامیه کالج پېښور- ۱۹۹۸

هائیکو

پـرون پـه غـبـرګـو جـنـازو ولاړ ووم
خـوا کښـې دکـس نـه مـې تـپـوس اوکـړو
ویـئـل ئـې د رونـو پـه ډیـران جـنـګ وؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د خوږ زړګي قراره یاره
راځه چې یو شو خدای د پاره یاره

ستا دې قسم وي چرته پرې نهٔ ږدې
ما د ژوندون په نیمه لاره یاره

چې دې غصه په مخ خوره شي کله
وینې دې څاڅي له رخساره یاره

ساقي په کوټ مې تنده نهٔ ماتیږي
شابه راواړوه بې واره یاره

ستا د راتلو په انتظار کښې خدائېګو
ما به کتل شاته په لاره یاره

کچکول کښې د دیدن خېرونه راکړه
اې د الیاس ملنګ خاکساره یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا ښائست ته ګلابونه خاندي
د زړۀ پرهر ته مې غمونه خاندي

داسې سحر به ولې نۀ غواړمه
چې په کښې خدایه ماښامونه خاندي

زړګیه تۀ د جانان غم وړے ئې
ماته د هجر تورتمونه خاندي

چاته د خپل مینې ارمان ژړیږي
ماته خواږه د چا یادونه خاندي

چې د سپوږمۍ په مخ داغونه وینې
ستا د سپین مخ شینکي خالونه خاندي

چې د الیاس! مستي ئې ولیدله
ساقي په لاس کښې دې جامونه خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرهٔ سکروټه شي لمبه شي
چې غصه شي چې غصه شي

ښائست نور دي هم سپوا شي
چې خفه شي چې خفه شي

ما د پاره هم هغه ئې
که تهٔ څهٔ شي که تهٔ څهٔ شي

قند شکرې کړمه هېرې
چې خوږه شي چې خوږه شي

په هر ځائے دې ځکه ستائم
چې قیصه شي چې قیصه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول ماحول دې سندریز کړو
چې نغمه شي چې نغمه شي

بس دے نور ظلمونه مۀ کړه
چرته مړه شي چرته مړه شي

الیاس! مسکے شي په ژړا کښې
چې ترخۀ شي چې ترخه شي

هائیکو

وچ په ناحقه یو بل اوزوروي
دپښتون دغه سوچ که دغسی وو
د مخکښې تلو ګمان دي نه کوي بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

په هر قدم ترېنه زارېږه کلیواله به وي
زما د زړۀ معصومه مینه ده لېواله به وي

کم دے خو در ګوهر ئې بیا بیا څڅېدو د ککو
ما وې زما شانې د غم سره خوشحاله به وي

ستا د فرېب د خندا دوه معنې ئې زده وې چرته
زړۀ مې معلوم دے نۀ پوهیږي مذوب حاله به وي

الیاسه د صبر تعویز اوکړه دلاسه کړه زړګے
اخر به تاله غاړه درکړي خو بې حاله به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دې په مړو ستر ګو کتلې نهٔ وے
جانانه زړهٔ به مې بائېللې نهٔ وے

که ستا وفا راسره مل وے اشنا
په دار به هیڅ کله ختلې نهٔ وے

زړهٔ مې نادان دے نهٔ پوهېږي ګنې
والله چې تهٔ خو دومره ښکلې نهٔ وے

په ډکه خله به ولې نهٔ خندېدې
زما د زړهٔ ازار وهلې نهٔ وے

لږه پښتو ننګ ئې لرلو ګنې
الیاسه! ته به خندېدلې نهٔ وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تصویر په ننداره تېره شوه
د هجر شپه څومره خوږه تېره شوه

ستا د راتګ څۀ پته نۀ لګېدۀ
په کښې مودې اوښوې موده تېره شوه

زما خوبونو ته به څنګه راځې
په دې فکرونو کښې مې شپه تېره شوه

د باغ ګلونو هسې نۀ خندله
ستا د ښائست په کښې قیصه تېره شوه

د جانان سترګو ته مې نۀ شوه کتے
نن په ما داسې حادثه تېره شوه

الیاسه! دا ولې وارخطا ئې دومره
داسې ښکارېږي محبوبه تېره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سورې سورې سوې ځيګر ګرځمه
د يار د لاسه در په در ګرځمه

جانان د قصدا مرور شو رانه
ځکه د ځانه مرور ګرځمه

مينې دې ياد په لېونو کړمه زهٔ
ځکه د ځانه بې خبر ګرځمه

راته ئې وئيلي وو سحر به راځم
ځکه تکل کښې د سحر ګرځمه

خلق سجدې کوي جنت غواړي
الياس ! لټون کښې د دلبر ګرځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ مې د سیالۍ نه په درزا شولو
نصیب چې مې دیدار د خوږ اشنا شولو

وعده د نیمې شپې ئې د راتګ راسره کړې وه
رانغله شپه تېره شوه سبا شولو

ستا به یمه ستا زۀ د بل چا کله کېدے شمه
دا رنګې اشنا مې نن ګویا شولو

هغه د ګلونو ښائسته ښکلے جانان زما
شم به لېونے که د بل چا شولو

هسې دې الیاسه د اشنا خبرې نۀ منې
بیا درنه په تلو تلو کښې رضا شولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچ مې لېونتوب ته رسولے یم

سوچ چې په خندا شي

نو فکرونه ترې خبر شي

فکرونه چې راویښ شي

نو خیالونه ترې خبر شي

خیالونه چې بیدار شي

نو یادونه ترې جوړیږي

یادونه چې سېوا شي

نو زړګے مې نۀ صبریږي

چې په زړۀ کښې صبر نۀ وي

بیا نرے نرے خوږیږي

چې نرے نرے خوږیږي

نو جانان راته یادیږي

جانان چې راته یاد شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د ځانه بې خبر شم

چې د ځانه بې خبر شم

در په در خاورې په سر شوم

در په در خاورې په سر شم

ستا د کور په خوا چې ورشم

ستا د کور په خوا چې ورشم

خلق وائي لېونے دے

هائیکو

زما چې کار ورپکښې اونه شولو
پټ مې ملګري ته په غوږ کښې اووے
خر مې شاګرام خو پکښې اولیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیــــولے تـــــل مــــې د زړۀ پــــورې جانــــان
وېــم ورتــــه یـــو څـــۀ وائــــي نـــورې جانـــان

ســــترګو لـــه خـــوب بـــه د شـــپې څنګـــه ورځـــي
اســــمان کښـــې ســـتائي راتـــه ســـتوري جانـــان

پـــه کومـــو ســـترګو چـــې ئـــې غـــلا کـــړې وه
اوس پــــه هغـــو ســـترګو راګـــوري جانــــان

مـــاحول تیـــاره شـــي ســـپوږمۍ نـــۀ ښـــکارېږي
چـــې پـــه رانجـــو کښـــې ســـترګې تـــورې جانـــان

الیـــاس! تـــرې نـــه بـــل وطـــن تـــه کـــډه یـــوړه
اوس مـــې دې نـــۀ راځـــي پـــه لـــورې جانـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کلے

اوس په ښائست ئې زۀ اوچت وینمه
په کښې چې نخښې د جنت وینمه
راته دا ټول جهان دوزخ ښکاري
په خپل وطن کښې چې غربت وینمه

د غرونو منځ کښې دا جانان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

دا د ولو که د خوړونو او سیندونو ده
که دا ښکلا ئې د دنګو غرونو ده
سپرلے خو څۀ خزان ئې هم رنګین دے
دا معجزه ئې د مستو جونو ده

څۀ د عظمت او د څۀ د شان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په زړګي ترې يو ارمان غواړم
ماشومه مينه ترې قربان غواړم
دغه نرو تنګو کوڅو ته ئې زۀ
لوګي لوګي دا تول جهان غواړم

زما د هر ارمان کلي دے
دغه زما خپل طوطه کان کلي دے

زۀ ئې د سترګې عظمتونو نه زار
په کښې صحرا او د دشتونو نه زار
دا چې ښکلا ئې يو په دوه کړه ګلې
د دغه کلي د ګلونو نه زار

په الياس ځکه خو ډېر ګران کلي دے
دغه زما خپل طوطه کان کلي دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نه پټه پناه څۀ ده؟

بې ګناه دوزخ کښې پروت دے
پتنګ کړې ګناه څه ده؟
چې د اور په لمبو سوزي
ترې نه شوې خطا څه ده
د غریب نه تپوس وکړه
دولت څۀ دے غنا څۀ ده
نابینا ترې څۀ خبر دے
تیاره څه ده رڼا څۀ ده؟
دا تپوس د ناوې وکړه
سرخي څه ده حنا څه ده
اے د مینې بې خبره
دعا څۀ ده ثنا څۀ ده
ته په دغه خیال لاهو ئې
حوره څه ده حلوا څه ده
د جانان د خیشت د مخې
ستا د حورو خندا څۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــبـخـــه زر کـــړه راتـــه وایـــه
کــعــبــه څــه ده مــنــی څــۀ ده
بــې د مســـتـــو شـــوخـــو جـــونـــو
دا نـــیـــمـــګـــړي دنـــیـــا څـــه ده
درتـــه وایـــم لـــویـــه خـــدایـــه
ســـتـــا نـــه پـــټـــه پـــنـــاه څـــۀ ده؟

قطعه

ژوند زما خاوري ایرې شـولاړم اورباندې سـتي شـوم
سـتا په مینه کښـې جانانه تهمتي شـوم تهمتي شـو

دا چې تاته په سـجدو شـوم خلقو چغې کړې کافر دے
ما وې چې شـئ ناپوهانو جنتي شـوم جنتي شـوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرهر د مات زړګي مې ژړېدو کښې راته اوخاندل
تا چې د سرو سترګو په ککو کښې راته وخاندل

جوړه ترې د حسن یوه نوې ننداره شوله
ساقي چې د مابنام په رنګینو کښې راته وخاندل

زړګي مې کړې رخصت د انتظار لمحې په مینه
وصال چې د هجران په تورو شپو کښې راته وخاندل

ګونګے چې مې ګلشن کښې په چغار خوشحاله ولید
لعل د امېدونو مړو ایرو کښې راته وخاندل

الیاس! نه د ستم هغه زړې خبرې هېرې شوې
ګل چې د ازغو سره میرو کښې راته وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

دا د کوم اړخ نه راغله

بې خبره په مستۍ

چې د پېغلو د سرونو

لوپټې ئې په هوا کړې

دا ظالمه ستمګره

دا د مینې بې خبره

بیا راغلې ده چې وران کړي

د معصومو مرغو جالې

بیا راغلې ده چې وران کړي

ښائستونه د باغونو

نرمۍ پاڼې د ګلونو

نو ! څنګه غلے شم ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پاتې شم ربه

د سیلۍ په ناکړدو

چې ظلم روا وګڼي

او مینه نهٔ پېژني

نو درته وائم ربه

داسې سیلۍ باندې طوفان راولې

هائیکو

د عبث سوچ په دائره کښې بند یو
دنیا سپوږمۍ کښې ځانله ژوند ګوري
مونږ په یاګانو باندې بحث کوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې لـوظـه بـې پښـــتـو ده او بـې نـنـګـه خـو!
دا مــې خــوښــــه شـــوې ده لا څـنـګـه خـو !

مــا هــم ځــان د اور پــه لــمـبـو وســـېـزو
ســــتـا پـرې نـۀ يـخـيـږي خـوا پـتـنـګـه خـو!

مــا ســـره چې ئې مـيـنـه بـې حســـابـه وي
خـبـر دے کـه نـرۍ وي دنـګـه دنـګـه خـو!

ســـتـرګـو نـه دې زار شـــمـه ننـګـيـالـې دي
دوي بـه قـتـلـول زړونـه بـې جـنـګـه خـو!

مخکښـــې شـۀ الياســه ګنې چا به لمســولے وې
پــاتــې ده لـــيـلــىٰ ګــورے د ډنــګـه خـو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تپوس

خدایه ستا ورکړه ده زۀ څۀ اووایم

د خان بچې دې جنتي پېدا کړو

سر ئې په کاڼو شا مدام لګي

د خوار بچې دې لعنتي پېدا کړو

ستا د غټانو دا غټ ښتي بچي

لکه ببلو د مور په غېږه کښېي

د زر روپو شوده د ورځې څکي

بل خوا شېرو چې په وړو چاچو

تور سرې مور له په جورابو باندې

د ورځې درې څلور روپۍ اوګټي

نو زړه ته مې راشي چې تپوس وکړمه

د خان بچې ولې په سورې ناست دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا غریب ولي غرمو ته سوزي

بل خوا ژړا راشي په د ے خبره

د ببلو سپے ولي د سرو لوښي کښې

د خوار شپږو په غوښو شخوند وهي

زه چې دا حال په سترګو وینمه نو

د وخت غټانو نه مې کرکه اوشي

ځکه چې دوي هډو انصاف نه کوي

نو که اجازت وي یو تپوس کؤمه

د کائنات خالقه وایه راته

د خوارو دا حال به بدل شي چرته

کنه هم دوي به همیشه داسې وي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سر ببر ځيري ګرېوان به نهٔ يم
ته چې راګورې نو حېران به نهٔ يم

که مې د غېرو سپرلے وران نهٔ کړو
ګرېوان مې وشلوئ خزان به نهٔ يم

د وطن ښارې که مې ګل نهٔ کړې
سترګې مې اوباسئ باران به نهٔ يم

که د باطل د سترګو خس نهٔ شومه
کافر مې ګڼئ مسلمان به نهٔ يم

ستا په الفت که ځان قربان مې نهٔ کړو
الياس قسم خورمه انسان به نهٔ يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

ستا په تکل کښې به تر مرګه پورې ژاړمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ، د زړګي سره

که تللي تللې دواړه یاره
چرته د ژوند په نیمه لاره
خپلې سلګۍ به درته شمارمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ، د زړګي سره

که تۀ راځې راځې نو راشه
راشه دلبره په خندا شۀ
لارې کوڅې به درته څارمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ، د زړګي سره

په سترګو سترګو کښې خمار شۀ
ما وې میلمۀ ئې لږ ایسار شۀ
راته ئې چغې کړلې لاړمه زۀ
عشق به دې غواړمه زۀ د زړګي سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلیه

خـېـر پـه نـازونـو او ادا راشــه
ســپـرلـیـه راشــه یـو ځـل بـیـا راشــه

پـه کښــې هـر ګـل چـې خـنـدېـدلـے ویـنـم
د زړۀ پـه کـور مـې د اشــنـا راشــه

ســتـا دې پـه خـپـلـو رنـګـیـنـو قســم وي
پـاتـې چـې نـۀ شــې خـامـخـا راشــه

خـوشــې صــحـرا کښــې د ګـلـونـو خـاطـر
پـه شــاړو کـنـدو او بـېـدیـا راشــه

خـزان خــو ډېـر دے ژړولـے الــیــاس!
تـۀ ورتـه خـېـر دے پـه خـنـدا راشــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خندا ئې د سرو شونډو پرونۍ مې یاده شوې ده
هغه د خیالونو لېونۍ مې یاده شوې ده

شپه د انتظار وه خو مزه هم په کښې ډېره وه
ادا ئې د سرو سترګو بېګانۍ مې یاده شوې ده

ګرځي مې خیالونو کښې والله چې مې هېرېږي نهٔ
په خپل حسن مغروره ښاپېرۍ مې یاده شوې ده

ساقي ستا د نیمګړي جام سرور مې نهٔ خو ښیږي
نشه د خپلې مستې شان ځوانۍ مې یاده شوې ده

الیاس! چې تا د زلفو سره خیال کښې لوبولے وو
بیا جوړې نن هغه زولنۍ مې یاده شوې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نمر سپوږمۍ کړه په ځلا مې کړه خدایه
دې تیارو لره رڼا مې کړه خدایه

که د بل چا نوم په خله مې واخستلو
درته وائم چې رسوا مې کړه خدایه

چې د یار په تلي پرېوځمه بې خوده
یو قطره بس د حنا مې کړه خدایه

چې بدله د حسین واخلم د یزید نه
نر سپاهي د کربلا مې کړه خدایه

د باطل سترګو له سور د اور بڅرې
تورو تیارو کښې د عقبٰي مې کړه خدایه

چې تري ږېره شوګوم د حق دپاره
د فرعون غېږ له موسيٰ مې کړه خدایه

که وختونه د ژړا راباندې راغله
الیاس ! وائي په خندا مې کړه خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راواچوه چې شــل شـــي ګـله بيـا پـه دې خبره
شـــين شـــو د خنـدا نـه مې اشـــنا پـه دې خبره

مينـه عبـادت کښـــې حســـاب شـــوې د ازلـه ده
زړۀ رانـــه تـــا وړے بـــس والله پــه دې خـــبـــره

مـا وې تـۀ بـه شـــنـۀ شـــې د خنـدا نـه راتـه ګلې
تـــا بـــه راتـــه وئـــيـلــه بې وفـــا پــه دې خـــبـــره

څوک ئې د ہر زيـات خوښ دے مونږه دواړو کښـــې
راځـه چې خبر دے شـــرط کېږدو ملا پـه دې خبره

مـا وې د هر چا ســـره مينـه ښـــۀ ده مينـه ښـــۀ ده
تـــا بـــه هـــم کـــولـــه مـــې خـــنـــدا پـــه دې خـــبـــره

اليـاس ! تـه د يـار مينـه نصـــيب شـــوې ده ملګرو
اور اخـلـي قســـــم دے چـې دنـيـا پـه دې خـبـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په پۍ مخې دلربا باندې مئین شوم
لېونے یم په سودا باندې مئین شوم

دا خندا پسې ژړا وي دا متل دے
نو بیا څهٔ له په خندا باندې مئین شوم

چې اقرار کښې دې انکار کولو یاره
ستا په دې یوه ادا باندې مئین شوم

چې بار بار په کښې پښتو ستائي ملګرو
په شعرونو د حمزهٰ باندې مئین شوم

زهٔ الیاس! د خپله ځانه ګیله مند یم
چې له تا شان بې وفا باندې مئین شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هائیکو نما نظم)

چې اوازه د بې ننګۍ یې راغله
ورسره زور تعلق مې پرېښودلو
په یو هندو بڼ خیله نه ورانیده

په راه راست یې خلق نه پوهیده
دا ځل په هر چا کښې شعور راغلې
ستا په وحشت درشخیله نه ورانیده

په دوه روپو دي خپل ایمان خرڅ کړو
که د ضمیر سودا دي نه وه کړې
پګړۍ به ستا شاه خیله نه ورانیده

دا چې یو بل پسې لګیا یو مونږه
دې کښې ضرور به دچا ګوته وه
صفونه بې د تیله نه ورانیده

۲۲ جنوري۲۰۲۳ -- دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز (ازاد نظم)

لکه لعل چې پټ مسکن کړي
د کمر غېږ کښې دننه
داسې تا په سل پردو کښې
ځان رانغښتے دے دلبره
کله یو څاڅکے د نور شے
کله ساز نغمه سندره
کله خپل رازونه واړه
په یو دم کښې ټول افشان کړے
کله ګل ته غسل ورکړے
د سحر په پاکه پرخه
کله تکه توره شپه کښې
د سپوږمۍ رڼا خوره کړے
د دے هر څه باوجود هم
که زه وایم چې جانانه
زه تا نه پېژنم اورے
نو رېښتیا خبره دا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې نه دے پېژندلے
ګڼې ولې به لګیا ووم
خدایه پوهه مې په ځان کړے
چې مستي شم او سرور شم
چې جنون شم یو ارمان شم
بس چې مینه شم وفا شم
لویه خدایه لویه خدایه
بس چې ستا شم
بس چې ستا شم

پراناګووا - برازیل ۲۰۰۷

د اختر په راتګ

یه د ماښام تیارو غرور مهٔ کوئ
یو نوے جوش نوے سحر به راځي
دا څو د غم ورځې به هم تیرې شي
د خوشحالۍ نه ډک اختر به راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند له په اسباب به غزل نه وایم
نور داسی بېتاب به غزل نه وایم

وائې راته وژنم دي څه مه وایه
څنګ په اضطراب به غزل نه وایم

ویمه که جناب پري خفه کیږي نو
خیر دے په جناب به غزل نه وایم

روغه د قاتل سره مې شوي ده
بس په انقلاب به غزل نه وایم

دے مې د مرضۍ سندرې نه وائې
نور په دے رباب به غزل نه وایم

بې وخته حسرتونو بوډا کړے یم
اوس دي په شباب به غزل نه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیرے د اختر راباندې ته کوے
هلاله په مهتاب به غزل نه وایم

زمونږه يې خاورين كورونه وړي دي
چرته په سيلاب به غزل نه وايم

ښار مې نقاب پوشو لوټي لوټي کړو
خدایګو په نقاب به غزل نه وایم

روښانه سباؤن پکښې روښان نه دے
دهوکه ده په سراب به غزل نه وايم

تا پرې ساده خلق ترهه کړ کړله
امیرصیب په ثواب به غزل نه وایم

یار دې د چکوال سره ملګرے شو
الیاسه په خوشاب به غزل نه وایم

۲۵ مۍ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپله خاوره خپل اختیار لاسو له ورشي
ځان چي اوپیژني وار لاسو له ورشي

د میرېي په رنګ وزرې پوري وشې
د کم اصلو چې اختیار لاسو له ورشي

ګلستان غوندې وطن پکښې کنډر شې
د کم عقلو چې سرکار لاسو له ورشي

شخوند وهي چي د غریب سړي په غوښو
دا ظالم دي د زردار لاسو له ورشي

په فریب یې ګډوي د ځان د پاره
بس پاړو له چي یو مار لاسو له ورشي

پند تري واخلي دومره لویه ګټه اوکړي
ادب خوښو له چي زیار لاسو له ورشي

لوئ الله به یې بخښې دا یې باور دے
که الیاس یې ګناهنګار لاسو له ورشي

۲۸ می ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځې په نیمې شپې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو
ما شان بې اسرې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو

خره شوله ځان پکښې د ځان په رنګي نه وینم
دا په ائینې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو

ژوند ته پکښې نه پرېږدې ساده او پښتانه خلق
دا په زمانې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو

ځان پکښې یادې خالي د ځان پکښې صفت کوې
ستا په ترانې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو

اوس د راتلو ګمان دې زړه ته هډو نه راوالم
دا دې په وعدې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو

موده اوشوه چې خبر مو د یو بل نه دې اخستې
ستا په یارانې باندې ثنګه ثنګه چل اوشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مات زړګي د رغيدو سندرې نه وائې
ربابه په نغمې باندې ښنګه ښنګه چل اوشو

الياس ته دې د زړه پټه خبره پکښې اوکړله
دا دې په بهانې باندې ښنګه ښنګه چل اوشو

۲ جون ۲۰۲۳ دمام

هائيکو

ښنګه به په دغه خاوره امن شي
دلته د غريب چې حق تلفي کيده
ډيرو ورته چينګه خوله نيولې وه

هائيکو

غرض مې دا وي چې پښتون بيدار شي
زه په پښتو کښې ليک ته هڅه اوکړم
بس خو ياګاني دي چې نه مې پريږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکو

ښکاري حق پرست نه ئې
شل شل دي جوړ کړي دي
سم شلتالو نه وائې

هائیکو

دلته د قاضي په فيصلو کښې هم
قتل د انصاف کيږي په جار باندي
نو دلته زلزله به په مونږ نه راځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

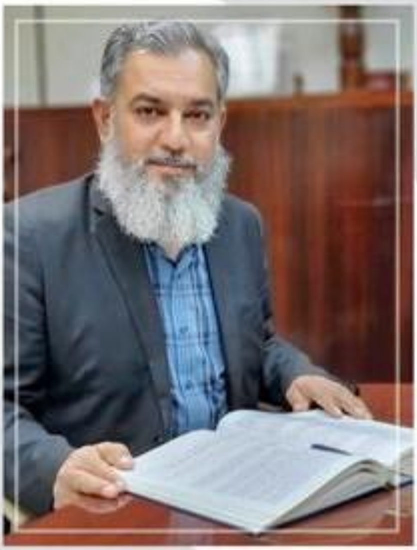

زه يې د اولس د زړهٔ سلطان کړمه
خوي راله يزدان داسې راکړے دے

الياس د وخت جابرته نبغ ولاړ يمه
فکر راله توان داسې راکړے دے

محمدالیاس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library